

İNADINA

ANARŞİST LİSELİLERİN DERGİSİ

3 TL SAYI 3 | İNADİNA.ORG | EKİM 2018

simdi LAF'a ÖRGÜTLENME ZAMANI

www.lafisyanda.org

İNADINA uymayacağız bu sisteme, inadına bencil ihtiraslı olmayacağız, inadına kapitalizme tüketici olmayacağız, inadına devlete piyon olmayacağız. Emirlere itaat değil düşlerimizi eyleyeceğiz. Bir başkasının kararlarıyla değil kendi kararlarımızla yaşayacağız. İnadımızla büyümekte şimdi şu an yüreklerimizde taşıdığımız anarşist dünya.

İNADINA

İNADımız özgürlük, İNADımız adalet, İNADımız paylaşma, İNADımız dayanışma, İNADımız örgütlü, İNADımız isyan İNADımız devrim bizim.

6- başkanlık seçimleri iradeyi idareleştirmek

10- otorite nedir?

12- bir öğrencinin stockholm sendromu

18- özgürlük için anarşizm

24- sabotaj

32- gözaltındasın

35- bir oksimoron hikayesi: mor0nKUL özgürleştirir

38- gerçek gerçekten gerçek mi?

42- eğitilemeyen bir kabile: karamojong

İNADINA DERGİSİNİN TÜM SAYILARINA KOLEKTİF 26A'LARDAN ULAŞABİLİRSİNİZ.

GAZETE MEYDAN Yerel Süreli Yayın **Özel Sayı: 6 Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:** Faaliyet Yayınevi adına Hüseyin Civan **Adres:** Katip Mustafa Çelebi Mah. Tel Sok. No: 26/1 Taksim/İSTANBUL **Baskı:** Özdemir Matbaacılık Gümüşsuyu C. Odin San. Sit. No: 28/245 Zeytinburnu/İST **Tel:***(212) 577 54 92*

lafisyanda2008
lafisyanda
lafisyanda

www.lafisyanda.org
lafisyanda@gmail.com

DÜŞÜNSENE

2

EZBER

Ezber bilginin sürekli tekrarlanarak akılda kalmasıdır. Bu bilgi, özgür bilgi değildir. Devletin bize bilgiyi otoriter şekilde aktardığı okullarındaki “ezber”den bahsediyoruz. Devletin bizi rekabete ve bencilliğe sürüklediği sınavların, sözlülerin ve daha nice yarışın anahtarı. Sistem düşüncelerini, fikirlerini empoze etmek amacıyla bize sürekli bir şeyler ezberletir. Ezberlettiklerini hiç unutmamamızı sağlamak içinse belli aralıklarla bizi sınar, ezberi sürekli tekrarlatır. Eğitimin amacı budur. Bizleri yaşamlarımız boyunca sorgulamayan ve itaatkar bireyler haline getirmek. Sistem bize düşüncelerini, fikirlerini ezberletir ama düşünmemizi istemez. Çünkü düşünmek sorgulamaktır, ezberlemek değil.

EZBERLEME!

İktidar itaati ezberletir, o halde ezberleme. Gittiğimiz liselerde iktidar ile aynı görüşte bireyler olmamız için ellerinden geleni yapıyorlar. Fikirlerimize, düşüncelerimize müdahale ediyor, yerine kendi fikirlerini ezber yoluyla bizlere dayatıyorlar.

Eğitim ve eğitimdeki ezber de iktidarın düşünceleriyle beraber değişim gösterir. İktidarda hangi parti, siyasi grup, örgüt olursa olsun bize kendi fikirlerini ezberletmek, kendi fikirlerine bağlı, itaatkar bireyler yetiştirmek için her yolu deneyeceğini çok iyi biliyoruz. Ezberletilen şeyler değişse de her iktidar sorgulamayı engelleyip düşünceyi ezberletir. Muhafazakar bir iktidar altında bizler de muhafazakarlaştırılır,, Kemalik bir iktidar altında bizler de Kemalikleştiriliriz.

Her sabah okullarda okuduğumuz marşlar, iktidarın değişmesiyle ayetlere dönüşmüştür artık. Milli güvenlik dersleri azalır yavaş yavaş, yerini din dersleri alır. Mescidlerin sayısı artar, şadırvanlar kurulur okullara. Mescidi kullanmayanlar göze çarpmaya başlar, kullananlar ise sistemin gözüne girmeyi başarırlar. Yıllar böyle geçse ve iktidarlar, müfredatlar, yönetmelikler değişse de eğitimin amacı hiç değişmez. Ezberin amacı gayet açık ve nettir, iktidarın düşüncesini benimsemiş, sorgulamayan bireyler yetiştirmek.

Okullarda öğretilen dersler iktidarın düşüncelerinin bize dayatılmasından fazlası değildir. Devletlerin olmazsa olmazı, yönetenlerin hırsları uğruna sayısız insanın katledildiği savaşlar tarih dersleriyle, daha çok insan öldürenin daha çok toprak kazanarak çizdiği sınırlar coğrafya dersleriyle ezberletilir. Dil bilgisi dersleriyle ana dilimiz yok sayılarak devletin resmi dili öğretilir. Kendi inancımız önemsenmeden din dersleriyle devletin inancı benimsetilir, ayetler dualar ezberletilir.

DÜŞÜNSENE!

Muhafazakar iktidarın uzun yıllar boyunca uğraştığı “eğitimi kendi düşüncelerine göre budama” çabasının meyvelerini almaya başladığını, muhafazakar çizgide bir eğitimin sistemleştiğini açıkça gözlemleyebiliyoruz. Ve bunu en başarılı şekilde yapmak, düşüncelerimizi en etkili şekilde kontrol etmek için eğitim sistemini her sene şekilden şekile sokuyor, kitleler haline getirmek istediklerini en iyi nasıl yönetebileceklerini bulmaya çalışıyor, bizim yerimize bizim için “en iyi” olacak sistemde karar kılıyorlar. Bizse yine onların düşündüklerini ezberlemek zorunda bırakılıyoruz. Öyleyse bu sefer hep birlikte yüksek sesle söylüyoruz: “Bu sefer ezberleme, karşı koy!”

Bir düşün, arkadaşlarımızın intihar etmesine yol açan sınavların olmadığını

Bir düşün, arkadaşlarınla rakip olmadığını

Bir düşün, saçmalıklar sisteminin bilgilerini ezberlemek zorunda kalmadığını

Bir düşün, sabahın köründe okula gitmek zorunda olmadığını

Bir düşün, düşüncelerinin ve bedeninin özgür olduğunu

Bir düşün, dilini ve kültürünü özgürce yaşayabildiğini

Bir düşün, düşüncenin otoriteyle değil paylaşma ve dayanışmayla çoğaldığını

Bir düşün, ilişkilerimizin rekabetçi ve çıkarcı değil de paylaşma ve dayanışmayla dolu olduğunu...

Düşünsene! Düşünce Ezberlenemez! İktidar İtaati Ezberletir! İtaati Ezberleme! İktidara Karşı Koy!

3

DÜŞÜNSENE

DÜŞÜNCE ... RLENEMEZ

İ... R İTAATİ

E... RETİR

... EZBERLEME

İKTİDARA KARŞI KOY

LİSE ANARŞİST FAALİYET

BU BİR ÖRGÜTLENME ÇAĞRISIDIR

ANARŞİZM ÖRGÜTLENMEKTİR

Yaşadığımız dünyayı bir düşünün ve arkanıza dönüp sadece bakın. Şimdiye kadar baktığınız gibi değil ama! Her şeyi ve herkesi bir kenara bırakarak… Kaybettiklerinize ve bugününüze bir bakın. Geleceği kurgulayın, ne görüyorsunuz? İçinde yaşadığımız bu gezegen her geçen gün kendini yok ediyor, içindeki bütün canlıları da. Sorunun kapitalizm olduğunu biliyorsunuz, bu sonun hazırlanmasında devletlerin ve iktidarların büyük rolü olduğunu kabul edebiliyorsunuz. Umutla hala bekliyorsunuz. Umutla her sabah uyanıp günlük rutini sürdürüyor ve tüm bunların bitmesini bekliyorsunuz. Emekli olma zamanı gelene kadar, biraz daha sabır…

Peki neden?

Neden bekliyorsunuz belki de hiç gelmeyecek o günleri? Nereden biliyorsunuz bu sabrın sonunda mutluluğa ulaşılacağını? İşte gerçekle yüzleşeceğimiz yer burası: O gün gelmeyecek!

Üzülme, ne bugüne kadar yaptıkların için, ne de şimdiye dek yapmadıkların için… Çünkü biz üzülerek çaresizlik içinde sabretmeyi sürdürmüyoruz.

Bizler hayatta üzgün olmaktansa öfkeli olmayı yeğliyoruz. Beklemektense harekete geçiyor, örgütleniyoruz. Yüreğimizde yeni bir dünya taşıyoruz, şimdi şu anda büyümekte olan bir dünya bu. Tıpkı Paris sokaklarında, Arjantin varoşlarında olduğu gibi. İsyanımızı örgütlenerek büyütüyoruz. Her birimizin hayatını tek tek yok eden iktidar, "ben"lerden "biz" olduğumuzda karşımızda duramaz. Biz olmaya ihtiyacımız var.

Sadece isyan değil büyüyen. İktidarların olmadığı, devletlerin yönetmediği, uygarlığın yeryüzünü talan etmediği; kadınların, çocukların vurulmadığı; ırk, dil, din, aile, kimlik vb. otoritelerin vücutlarımızda bir virüs gibi gezinmediği; geçmişte özgür insanların yarınlarda özgürce yaşayacakları bir kültürü, bir geleneği büyütmek gayemiz. Gayemiz örgütlenerek bugüne kadar bizi yok etmeye çalışan bu sistemi beraberce yok etmek.

Anarşizm bu yüzden sadece bir politika olamaz. Anarşizm sadece bir düşünce felsefesi olamaz. Anarşizm sadece yaşamlarda süremez. Anarşizm sadece yazılamaz, çizilemez. Anarşizm sadece kıramaz, yıkamaz. Anarşizm sadece konuşulamaz, tartışılamaz. Anarşizm hepsidir. Anarşist mücadele hayatın her alanın-

da, her şekilde, her koşulda, her yaşta, her hayatta bir diriliştir; bir direniştir. Anarşizm bu yüzden örgütlenmektir. Bizler örgütlenmenin, örgütlü olmanın gücünün farkındayız. Amacımız çoğalarak parçalanmak, parçalandıkça yayılmak, yayıldıkça değiştirmek, değiştikçe özgürleşmek. Amacımız bir anarşist gelenek yaratmak. Yaratmaya bugünden başladığımız geleneğin yüzyıllar sonra her bir özgürlük eyleminde yer edinmesini sağlamak.

Bizler anarşist olmanın ve bir anarşist gibi yaşamanın inanılmaz gücünü hissedebiliyoruz. Mülkiyetlerimizden, egolarımızdan sıyrıldık; bize ait olanın bizde kurduğu egemenlikten vazgeçtik. Rekabetin ve bencilliğin yaşamlarımızı kirletmesine izin vermedik.

Her şeyden mi vazgeçtik? Evet, yıllarca dişimizi sıkarak sabretmenin sonunda cüzdanımıza girecek ikramiyeden, emekli maaşından vazgeçtik. Kendimiz olamadığımız bu sistemde ismimizin önüne eklenecek statülerden, olmayan arabamızdan ve evimizden, sahibi haline geldiğimiz arkadaşlarımızdan vazgeçtik. Vazgeçmediğimiz tek şey özgürlüğümüz olsun diye; ondan vazgeçemediğimiz için.

Söylediklerimiz komün yaşamlarımızda bugünden gerçekleşiyor. Bizler bedenlerimizde, mekanlarımızda ve ne yaşıyorsak işte o anda değişimle, paylaşma ve dayanışmanın üretimiyle yeniden hayat bulan bir fikrin bütünüyüz. Fikirlerimize dokunabiliyoruz ve bu bizi anarşizme daha çok bağlıyor.

Bizler yoldaşız; aynı yolun derdini dert edinmiş insanlarız. Liseliyiz, genciz, yaşlıyız, kadınız, erkeğiz, çocuğuz, eşcinseliz, beyazız, siyahız, kürdüz, lazız, ermeniyiz, körüz, dilsiziz… Bizler herkesiz. İçinde yaşadığımız adaletsizlikte ezilenlerin tarafındayız. Bu yüzden birimiz bile özgür değilsek hepimiz tutsağız. Bu yüzden yolumuz sadece anarşizme varıyor.

Bizler yola çıktık içimizde taşıdığımız özgürlük tutkusuyla… Yüzyıllar önce İspanya'nın köylerinde, eşek üstünde köy köy gezinen ve itaatle boyun eğmişlere gözlerindeki kıvılcımla, yüreğindeki tutkuyla anarşizmden bahseden Durruti'yi hatırlıyoruz. Yüzyıllar önce Paris sokaklarında otoritenin iradesine başkaldırmış komünün isyanını hatırlıyoruz. Yüzyıllar önce Ukrayna köylülerinin öz örgütlenmesi olan Mahnovşçina'yı, her türlü iktidara karşı ettikleri korkusuz mücadeleyi hatırlıyoruz. Anarşizmi görüyoruz. Geçmişten günümüze bir gelenek yaratıyoruz…

BAŞKANLIK SEÇİMLERİ

Tarık Ç

Her okul döneminin başında yaşıyoruz bunu: okul başkanı seçimleri. Biz liseliler tarafından fazla rağbet görmeyen, ciddiye alınmayan okul başkanlık seçimlerinin her geçen sene içerdiği anlam farklılaşıyor. Önceleri adı dahi bilinmezken okul başkanlarının ve konusu bile geçmezken seçimlerin, şimdilerde okulda herkesin konuştuğu isimler başkan adayları ve herkesin konuştuğu şey seçimleri.

Birden gelişen bir durum değil bu elbette. Okul idarecilerin bu değişen anlamda etkisi açık. Liselilerin ilgisi bilinçli bir şekilde bu tarafa kaydırılmaya çalışılıyor. "Bu seçim farklı, okulda her şey farklı olacak. Artık öğrenciler de okulun yönetiminde söz sahibi olacak" safsatalarıyla, başkanlık seçimlerine bir ilgi toplanmaya çalışılıyor.

Dört bir tarafımızdan bizi sıkıştırmayı kural edinmiş sistemin silahlarından biri de okul başkanlık seçimleri, hem de en gizli silahlarından biri. Dışarıdan oldukça masum görünen bu oyunun derinine indiğimizde gördüğümüzden çok daha fazlası var. Oy kullananından aday olanına kadar okuldaki herkesi bir şekilde etkileyen bu seçimler neden bu kadar tehlikeli?

BAŞKAN ADAYLARI VE SINIRSIZ VAATLERİ

Okulda hepimizin bildiği, tanıdığı insanlar onlar. Kimisi okuldaki popülerliğine popülerlik katmak için, kimisi kendi siyasi görüşlerine göre okulu şekillendirmek için, kimisi tanınmak için, kimisi idarenin gözüne girmek için başkan adayı olur. Tanıdığın, bildiğin insanlar, kendini bu başkanlık oyununa o kadar kaptırır ki tamamen başka insanlar olup çıkar. İktidar hırsıyla ardı arkası kesilmeksizin verilen, hiçbir gerçekliği olmayan vaatler, farklı tavırlar, değişen ses tonları...

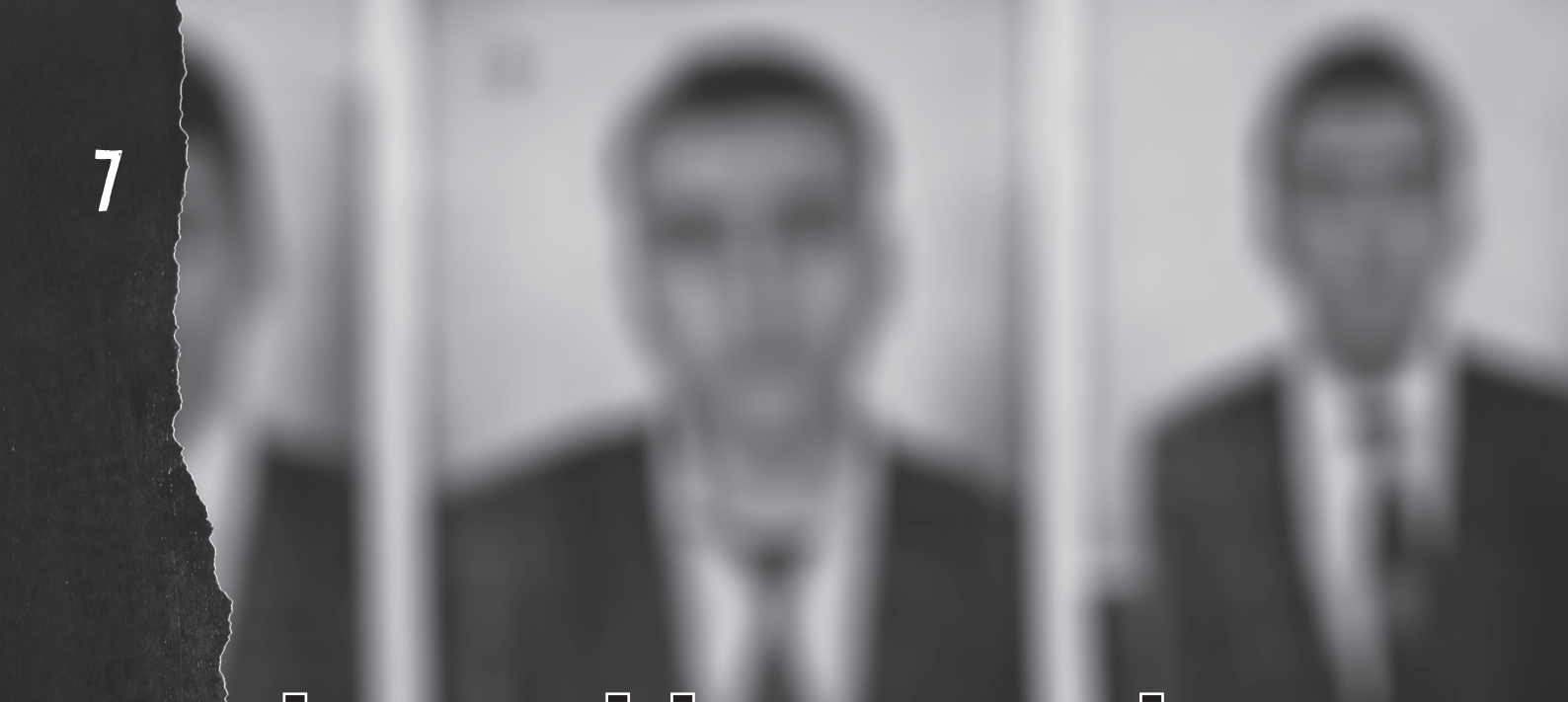
Dersin ortasında bir bakmışsın, okul başkanı adayı sınıfa girmiş vaatler silsilesine başlamış. Her seçimin kuralı; en büyük yalanı söyleyen seçimleri kazanır. Kimisi okula havuz yaptıracağını söylüyor, kimisi spor salonu; konserler, harika geziler, düşen kantin fiyatları… Liselilerin isteklerine daha fazla önem verileceği, okulu liselilerin yöneteceği... Hepsi birbirinden büyük, hiçbir gerçeklik arz etmeyen, tek amaçları kendi egolarını tatmin etmek olan, tek istedikleri "okul başkanı" statüsünü kazanmak olanların bizlere söylediği yalanlar.

KABİNE SİSTEMİ

Yeni başkanlık seçimleriyle sadece başkan da seçilmiyor artık. Kabine sistemi dedikleri birşey var. Mevcut iktidar ve devletin sisteminden bahsetmiyoruz. Kabine sistemi diye isimlendirdikleri şeyi okula getirmiş durumdalar. Başkanın altında, sınıf başkanları, bölüm başkanları da belirleniyor. Tüm başkanlar, okul başkanına bağlanıyor. Böylelikle öğrenciler arasında hiyerarşik bir yapı oluşturuluyor. Zaten müdürün etrafındaki idarecilerle, hiyerarşik bir yapı olan okul, bu sistemle birlikte öğrencileri de belirli bir hiyerarşinin içine sokuyor. Okul başkanlarından, sınıf başkanlarına devletsi yapı öğrencilerin arasına sokuluyor. Bunun anlamı şu, idareden yani iktidardan payını alanlar, diğer öğrencilerin üstünde konumlanacak ve okul idaresi bu yeni yapıyla bizi daha sıkı kontrol edebilecek.

NEDEN OY KULLANMAMIZI İSTİYORLAR?

Her gün okula gitmemizi, hayatlarımızın büyük bir kısmını okulda geçirmemizi, okuldaki emir-komuta zincirine uymamızı istedikleri için sık sık okulun bizim evimiz olduğunu bize söy-

İRADEYİ İDARELEŞTİRMEK

lerler. Yaptıkları ve söyledikleri her şeyle bizi okula ait hissettirmeye çalışmalarına rağmen başaramadıkları, bir şeylerin yolunda gitmediği ortada. Hatta vaziyet oldukça kötü olsa gerek ki "okul başkanı seçimleri" denen kurnazlığa başvurmak zorunda kalıyorlar.

Bizleri okula ait hissettirmek için başvurdukları son çare oy kullanmak. Bizi okul seçimlerinin bir parçası haline getiriyorlar. En azından bizi temsil eden kişinin seçilmesinde rol oynadığımızı düşünmemizi sağlayarak okul ile kendimiz arasında bağ kurmamıza sebep oluyorlar. Bizler de kendi yöneticilerimizi seçtiğimiz yerin bize ait olduğu yanılgısına kapılarak okulu benimsiyoruz. Sanki başkan seçtiğimizde okulu biz yönetiyor havasına kapılıyoruz.

BÜYÜK SEÇİMLERE HAZIRLAMAK

18 yaşına giren her vatandaş, ömrü boyunca referandumlarda, genel seçimlerde, yerel seçimlerde vb. seçimlerde oy kullanmak zorunda. Durum böyle olunca, devletin vatandaşlarını bir şekilde sistemine adapte etmesi gerekiyor. Bu adaptasyon için okuldan daha iyi bir yer var mı?

İlkokuldan itibaren oy kullanmaya alıştırılarak, on sekiz yaşına geldiğinde bireyin seçimleri eleştirmesinin önüne geçiliyor. Seçimler böyle normalleştiriliyor. Bu yüzdendir ki devlet, kendi seçimlerinin propagandasını yine kendi kurumları olan okullarda yaparak biz gençleri kendi yöntemi olan oy kullanma ve seçimlere alıştırmakta. Yalnızca oylarımızla bir şeyleri değiştirebileceğimiz sürekli beynimize kazınıyor. Bir ömür boyu yapabileceğimiz tek siyasi eylemin bir kağıt parçasını kutuya atmak ve bize sunulan yöneticilerden bizi güzel yönetmesini talep etmek olduğu telkin ediliyor.

İDAREYİ PAYLAŞMA YALANIYLA İRADEYİ YOK ETMEK

Tüm otoriter yapılar bireyin iradesini hiçe sayar ve bireye itaati aşılar. Bu sebepledir ki otoriter bir yapı olan devlet, gene otoriter bir kurum olan okullarında; kendi sistemi olan zorunlu temsili "demokrasi"yi öğrencilere dayatır.

Bizlere dayattıkları bu "temsilli demokrasi" ile idareyi paylaşıyormuş gibi yanılsama yaratırlar. Okul idaresi, öğrencilerin kendi arasından "seçtiği" kişiye kendi makamlarında yer verip demokratik oldukları yalanını söyler.

Bu durum idarenin, seçilen yeni başkanla, öğrencilerin kontrolüne girdiği anlamına gelmez. Ya da öğrencilerin sıkıntı hissettiklerinin hızlı bir şekilde ortadan kaldırılacağının.

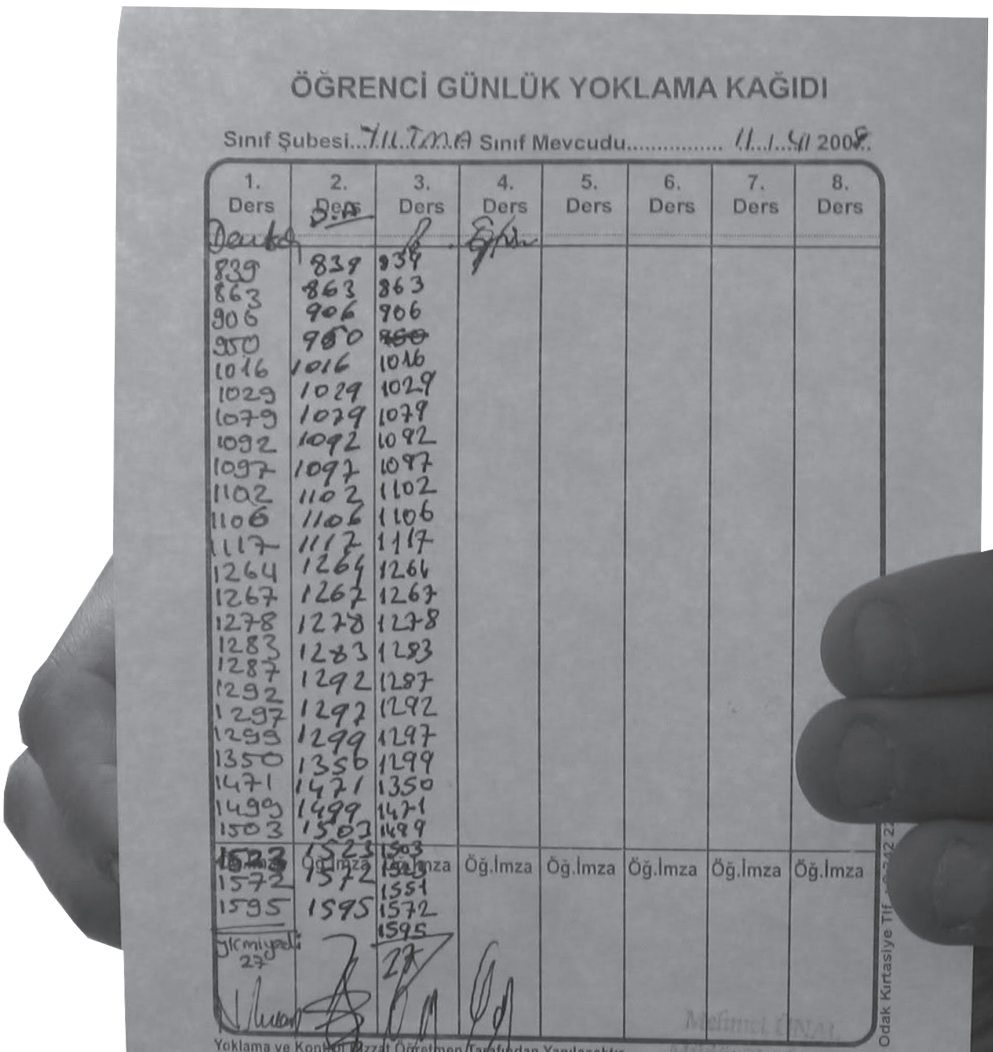
Öğrencilerle beraber yönetiyoruz yalanı, idarenin diğer zorbalıklarını gizlemek için bir örtüdür. Tüm adaletsizlikler, tüm emirler bu örtü altında yok edilir.

Bizi kandırmaya çalışıyorlar. Bizi iradelerimizi yok ettikleri sisteme hazırlamaya çalışıyorlar. Bizi zorbalıklarına kılıf yapmaya çalışıyorlar.

İradeni kontrol etmelerine izin verme! Sahte başkanların sahte vaatlerine de, idarecilerin beraber yönetme yalanına da kanma! Bizim derdimiz ne idareyi paylaşmak ne de idareyi kontrol etmek. Biz yönetmeyi ya da yönetilmeyi reddedenleriz!

DEVAMLI MI DEVAMSIZ MI

Mısra S

Erdoğan'ın "Eğitimde tarihi değişimlere hazırlanıyoruz." mesajıyla başlayan yeni eğitim yılı gerçekten de bazı değişiklikler getirdi. Bu değişikliklerden biri ekstra dikkatimizi çekti. "MEB Ortaöğretim Kurumları Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik"e göre, devamsızlık süresi özürsüz 10 günü, toplamda 30 günü aşanlar, ortalamaları ne kadar yüksek olursa olsun, sınıfta kalacak. Buraya kadarını zaten biliyorduk. Yeni olan kısım şu: 5 günden fazla özürsüz devamsızlık yaparsak takdir ya da teşekkür belgesi alamayacakmışız.

"5 GÜN YÖNTEMİ" İLE AMAÇLANAN NE?

Biz "5 gün yöntemi" olarak tanımlıyoruz bu uygulamayı. Uygulama aslında devamsızlık yapmayanlar için bir ödül mekanizması olarak duyuruldu. Ama ortada bir ödül yok. "Devamsızlık sınırı" zaten anlamsızdı, bizi okula hapsetme için vardı, şimdi de devamsızlığı açıktan yasaklamak yerine başka bir yöntem icat etmişler açıkçası. Bu yeni yöntemden önce bile devamsızlık yaptığımızda rapor almak için türlü hastanenin, sağlık ocaklarının kapılarını aşındırır, doktorları bedenimizin hasta olduğu yalanına inandırmaya çalışırdık. Anlaşılan yeni yöntemle bu oyunu daha sık oynamamız gerekecek.

Devamsızlık sınırını 5 güne çekselerdi neredeyse hepimiz tepki gösterirdik, hatta ailemizi de arkamıza alırdık. Ancak riskli faktörleri ortadan kaldırarak örtük bir baskı yöntemiyle devamlılığı sağlamayı amaçlamışlar. Yani devamlı öğrenci olsun, sistemin yoluna çabucak koyulsun!

DEVAMLILIK SİSTEM İÇİN NEDEN BU KADAR ÖNEMLİ?

Bu yöntem devamlı öğrenci yetiştirme yöntemi. Devamlı öğrenci ne demek? Sistem için "iyi" öğrenci demek. Devamlı öğrenci hırs, bencillik ve rekabetçilik demek. Sıra arkadaşını bile rakip olarak görmek demek, en başarılı olmak için hep yarışmak; kurallara uymak, hizaya girmek demek. Devamlı öğrenci, gelecekte devamlı bir işçi olmayı vaat etmek demek, yani sistemin çarklarını döndürmeye devam edecek öğrenci demek. Kısacası, devletin ve kapitalizmin istediği öğrenci tipolojisi demek.

Devamsız öğrenci istemiyorlar. Devamsız öğrenci ne demek? Sistem için "kötü" öğrenci demek. Sınavlarda kopya çekerek paylaşmayı seven, arkadaşının parası olmadığında sandviçini paylaşmayı seçen öğrenci demek. Devamsız öğrenci sınavlarla yarışa, arkadaşlarla rekabete girmek istemediği için gece gündüz ders çalışmayan, notları düşük olan tembel öğrenci demek. Belki 12 yıl boyunca takdir ya da teşekkür alamamış öğrenci demek. Devamsız öğrenci okuldan kaçan, sistemin çarklarının arasına sıkışmak yerine çarkları kırarak bu cendereden çıkabilecek öğrenci demek. Bu yüzden sevmezler, istemezler devamsız öğrenciyi, aslında korkarlar onlardan; bizim gibilerden.

KİMİN TAKDİRİ, NEYİN TEŞEKKÜRÜ?

Eğitimdeki ödül-ceza mekanizmasının vazgeçilmez parçaları olan belgeler takdir ve teşekkürler, diplomalar vb. bu kağıt parçalarını alamamak, birçok öğrencinin kabusudur. Takdir alabilmek için ortalamanın 85'i, teşekkür alabilmek için de 70'i geçmesi gerekir. Bunun içinse gece gündüz demeden çalışman gerekir. Hele ki diploma en büyük kabustur. Hayatta başarılı olmanın kabulü yani koşuludur. Peki ne için? Bu belgelerin bir anlamı var mı, bir işe yarayacaklar mı? Hayır. Ya kalifiye köle olursun bu belgelerle ya da cahil kalır köle olursun. Sadece sınıfsal statün değişir ancak her iki durumda da sisteme çalışan birer köle olursun.

Sadece yarışta bir kaç kişiyi geçmiş olma düşüncesini yaratır, egonu tatmin eder ve rekabeti daha da arttırmaya yarar bu belgeler. Bir de anne-babanın da bütün bir yıl boyunca "Hadi takdir alacaksın bu sene, sana güveniyorum.", "Bu sene takdir alırsan sana istediğini alırım." gibi teşvik ödülleri ve "Bu sene takdir alamazsan yaz boyunca evden çıkamazsın, ders çalışırsın" gibi ceza tehditleriyle sana daha fazla baskı yapabilmesini sağlar. Öyle büyüktür ki bu baskı, takdir-teşekkür alamadığı için intihar edenler bile olur. Ailelerin bu baskısının tek sebebi bizim hayallerimizi, bizim isteklerimizi yok saymalarındandır. Sanki her sabah gün ağarmadan yollara dökülüp okula yetişmeye çalışan, sınıfta kalmamak için ders çalışmaktan hiç boş zamanı kalmayan biz değilmişiz gibi; sanki gelecekte ne yapmak istediğimize karar veremezmişiz gibi, sanki onların istediği gibi iyi bir kariyere sahip olamasak dünyanın sonuymuş gibi… Ne yapacağımızı sormak yerine ne yapmamız gerektiğini söylerler. Genelde çok seçeneğimiz olmaz; ya doktor, ya mühendis ya da işçileri üzerinden yükselen bir patron olmamızı isterler. Yani sadece kazanmamızı kazanırken neleri kaybettiğimizi umursamadan sadece isterler. Biz liselilerin yaşamları bu şekilde ailenin-akrabanın, öğretmenlerin-müdürün baskısı altında heba edilir.

Hal böyleyken asıl biz size takdir vermiyor, teşekkür bile etmiyoruz. Devamlı öğrenci olup köle kalmaktansa devamsızlara katılıp zincirlerimizi kırıyor, özgürleşiyoruz.

Ama yanlış anlaşılmasın; okulda devamsızız, mücadelede devamlı!

OTORİTE NEDİR?

Deniz T

Otorite, bir birey ya da topluluğun emir alma-emir verme ve yönetme-yönetilme ilişkileri oluşturmak ve başka birey ya da toplulukların iradelerini şekillendirmek amacıyla bir yetkiye sahip olması durumudur. Otorite meşrulaştırılmış ve kurumsallaşmış iktidardır.

Sahip olunan bu yetki, topluluğun inancına, bu yetkiyi elinde bulundurmak isteyenin kişiliğine, bilgisine veya oluşturulan yasalara dayandırılır. Otoriteler bilgi, inanç ya da yasalar aracılığıyla kendisini ve uygulamalarını kabul ettirir.

Otorite, itaat etmenin kabulüne dayanmaktadır ve onu tanıyıp kabul eden bireyler ya da topluluklar var oldukça vardır. Yani otorite sadece zor uygulamakla değil aynı zamanda itaatin kabulüyle ilişkilidir.

Otoriteler, nerede ve nasıl yaşayacağımızdan nasıl düşüneceğimize kadar tüm irademizi yok sayar, istek ve çıkarları doğrultusunda bizim adımıza kararlar alır ve uygular. Yaşamlarımızı belirleyen bu kararlar, otorite uygulayıcıları, yani otoriterler tarafından toplumun her alanında kendini gösterir.

YAŞAMLARIMIZI KONTROL EDEN OTORİTELER

Sömürü, baskı ve katliamlarla dolu günümüz kapitalist ve devletli sisteminde yaşamımızı kontrol etmek isteyen çok sayıda otorite bulunmaktadır.

Aile, eğitim kurumları, din, ordu gibi tüm bu mekanizmalar ve hepsinin toplamı olarak devletin kendisi kararlarımızı belirleyen, bizi itaatkarlaştıran, yaşamın her alanında bizi kontrol etmeye ve yok etmeye çalışan birer otoritedir.

Bireyin nasıl düşüneceğine ve eyleyeceğine karar verme iradesini elinde bulundurarak itaat ilişkisinin başlangıcı olan ilk otorite "ailenin otoritesi" olsa da bu itaat ilişkisi, eğitim kurumlarıyla sürdürülür.

İktidarlar eğitim kurumları aracılığıyla ideolojilerini toplumdaki bireylere empoze eder ve dayatır. Böylece bilgi yaşamın içinden kopartılır, bilgi olmaktan çıkar, devletin eğitim kurumlarında birer manipülasyon aracına dönüşür. Bireyin neyi öğrenip öğrenmeyeceği, öğrendiği bilginin gerçek olup olmadığı bireyin kontrolünde değildir. Sistematik, hiyerarşik ve tahakküme dayalı bir ilişkiyle bireye dayatılan ve bir otoritenin dayağı yapılan bilgi, eğitim kurumlarıyla bireyin sisteme entegre olmasını ister.

OTORİTEYE KARŞI KOY!

Devrimci anarşist Mikhail Bakunin'in de dediği gibi: "Otoritenin olduğu yerde özgürlük yoktur". Otorite, bireylerin ve toplumların kendilerini gerçekleştirmesinin, özgürlüğünün tam karşısındadır. Tüm bireylerin özgür olabileceği bir dünya ancak aile, eğitim, din, devlet gibi bütün otoritelerin yıkılmasıyla gerçekleşeceği için anarşizm tüm otoritelerin reddine dayanır.

Biz anarşistler, şimdi şu anda otoriter tüm mekanizmalara karşı mücadele etmeliyiz. Bizi itaarkarlaştıran otoritelere karşı ilk ve en büyük mücadelemiz de iktidarsız ve hiyerarşisiz olarak kuracağımız özgür ilişkiler ve örgütlenmeler olacaktır.

Bilgiyi hapseden eğitim kurumlarına karşı özgür bilgi paylaşımını savunmalıyız. Manipülasyona uğramamış, tek tip olmayan, asimilasyon ve entegrasyona yol açmayan bir biçimde bilgiyi paylaşmalıyız.

Tüm otoritelere karşı koymak; yaşamın bilgisine sahip olmak, ekonomik ihtiyaçları gidermek gibi yaşamsal bütün ihtiyaçları karşılamak ancak benlerden biz olarak, yani bütün otoritelere ve onların uygulamalarına karşı örgütlenerek mümkündür.

İktidarsız, hiyerarşisiz, bireylerin kendini gerçekleştirebilecekleri örgütlenmelerle birlikte; otoriteler ve onların dayanakları ortadan kalkacaktır. Evde babanın, annenin; okulda öğretmenin, müdürün; toplumsal yaşamda din görevlilerinin, devlet yöneticilerinin otoritesine karşı koydukça özgürleşeceğiz. Özgürlük ancak örgütlülükle, otoritelere karşı koymakla kazanılacaktır. Otoriteye karşı koymak ve özgürleşmek için örgütlenmeye!

BİR ÖĞRENCİNİN STOCKHOLM SENDROMU

Stockholm Sendromu, rehinenin kendisini rehin alan kişiyle olası diyalog sürecinde oluşan, duygusal anlamda sempati ve empati olarak özetlenebilecek psikolojik durumu anlatan bir terimdir. Psikiyatrist Nils Bejerot tarafından 1973'te Isveç'in başkenti Stockholm'de yaşanan bir rehine olayının ardından isimlendirilmiştir.

Havva K

Emir 7 yaşına geldiğinde tüm yaşıtları gibi okula başladı. Ailesinin anlattığına göre çok güzel bir yerdi okul, haksız sayılmazlardı aslında. Kaynaştırma haftasına katılmıştı Emir ve okul ilgisini çekmişti açıkçası; öğretmenleriyle beraber oyunlar oynuyor, eğlenceli vakit geçiriyordu. Gerçi "gerçek okul" başladıktan sonra işler biraz sarpa sardı. O ilk hafta gördüğü öğretmenler bunlar olamazdı, olmamalıydı. Her geçen gün yeni bir kural öğretiliyordu Emir'e. İlk öğretilen kurala göre öğretmen sınıfa girdiğinde herkes ayağa kalkacaktı. Keşke sadece bununla sınırlı kalsaydı. İlk günlerde diledikleri zaman öğretmenlerine söyleyip tuvalete gidebilen öğrenciler de yoktu artık. Yine böyle bir zamanda Emir tuvalete gitmek için izin istemişti de öğretmeni kızmıştı Emir'e. Ders boyunca tuvaletini tutmaya alışması gerekiyordu, çünkü okuldu burası ve okulun kuralları bunu gerektiriyordu. Ardı arkası kesilmiyordu kuralların. Sonraları Emir ders sırasında sıra arkadaşı Ali'yle de konuşamamaya başladı, eğer konuşursa öğretmeni bağırıyordu ona, öğretmen konuşurken susmalıydı çünkü sınıf kuralları bunu gerektiriyordu. Bir gün okuldayken çok uykusu gelmişti de kafasını sıraya koyup dinlenmeye çalışmıştı, öğretmenin kitapla kafasına vurmasıyla uyanmıştı. Bu yaptığı büyük saygısızlıktı, öğretmen orada bir şeyler anlatıyorsa Emir de bunu dinlemek zorundaydı, saygılı bir öğrenci olmak için yapmak zorundaydı en azından, kurallar bunu gerektiriyordu. Kuralları neyi gerektiriyordu?

Emir liseye başladığında okuldan birçok beklentisi vardı. Başarılı bir kariyer Emir'i bekliyordu ve bunun hayali bile Emir'i mutlu etmeye yetiyordu. Öğretmenlerin gözünde bir numaralı öğrenciydi artık, derslere katılımı harikaydı çünkü. Bu da yetmezmiş gibi her zaman öğretmenlere hoşlarına gidecek sözler, iltifatlar söyleyip onların hoşnutluğunu kazanıyordu. Bir keresinde sınavda yanındaki arkadaşı kendisinden kopya çekmeye kalkmıştı da Emir

sınav kağıdının üstüne yatıp kapadı hemen, emek hırsızlığıydı resmen arkadaşının yaptığı! Aynı arkadaşını ikinci kez kopya çekerken gördüğünde de gözetmen öğretmene söyledi, gereken yapıldı, arkadaşı disiplin cezası aldı. Mutlu hissediyordu kendini, hem kendi emeğini, hem de onun gibi sınava çalışan ve giren yüzlerce arkadaşının emeğini kurtarmıştı! Yine bir gün, kantinde sıradayken alt sınıflardan birinin önüne geçmişti de alt sınıflardan biri tepki göstermişti, hem "abi" falan da dememişti Emir'e. Emir bunun üzerine sinirlenmiş, çocuğa önce hakaret etmiş sonra da onu tehdit etmişti. Çocuk da hatasını anlamış olacak ki hem sırayı Emir'e vermiş hem de abi demediği için özür dilemişti. Bir seferinde de beden eğitimi dersi sırasında sınıftan bazı arkadaşları eşofmanlarını getirmeyi unutmuştu, öğretmen de tüm ders boyunca çeşitli cezalar vermişti onlara ve aşağılamıştı onları, en son aralarından biri karşı çıkıp hocayla tartışmıştı. Tartışmadan sonra Emir gitti tartışan arkadaşıyla konuştu, "neydi bu asi olma çabaları böyle? Öğretmen bu, sever de döver de. Karşı çıkacak cesareti nerden buluyordu?" Arkadaşı ne saçmalıyorsun sen diye çıkışınca Emir durumun farkına vardı, salağın tekiydi bu çocuk, vaktini harcamaya değmezdi. Ergenliğin getirdiği duygularla hareket eden, ne yaptığının farkında olmayan, kendini farklı ve isyankar hisseden ergenin tekiydi belli ki. Günler böyle geçiyordu okulda ve Emir için de her şey yolundaydı.

4 yılın sonunda nihayet lise bitti. Emir üniversiteye hazırdı. Sınavda çok fazla rakiple karşılaşmıştı. Binlerce rakibin ardından iyi bir üniversiteye girmişti. Hâlâ yarışması gereken çok insan vardı. Ders notlarını vermemesi gereken, üstüne basması gereken çok insan vardı. Akademisyenlerle çok yakın bir ilişki kurmalıydı, bu kesinlikle onun çıkarına olurdu. 4 yıl geçip de üniversite de bittiğinde Emir artık sistemin sürdürücüsü olmak için hazırdı...

10 AİLE BAHANESİ

İnadına'nın bu sayısında 100 arkadaşımıza evden kaçmak için söyledikleri bahaneleri sorduk, en çok söylediğimiz 10 bahaneyi yazdık. Sorduk çünkü bugüne kadar ailelerimize hepimiz zaman zaman bahane söyledik. Bu yazıyı biraz da bahane söylerken "yüzü kızaranlar" için hazırladık. Aslında yüzü kızarması gereken biz değiliz, ailelerimiz. Neden mi? Çünkü her yaptığımıza karışmayı, bizim adımıza kararlar vermeyi kendilerine vazife edinen "onlar" da ondan… Yasakçı, kuralcı, otoriter olan onlar; itaatkar olmasını istedikleri ise biziz.

Peki Biz Kimiz?

15, 16, 17 yaşlarındayız her birimiz. Farkı yok sayıların, eğer ailenden farklı düşünüyorsak her yaşta "yanlışsın" damgasını yiyebiliriz. Düşüncelerimiz önemsenmez, "hevestir gelir geçer, biz de gençken öyleydik, aklımız beş karış havadaydı" denilerek geçiştiriliriz. Oysa biz şu anı yaşıyoruz ve şu anda inandığımızı, düşlediğimizi eylemek istiyoruz; düşündüğümüz gibi yaşamak istiyoruz. Yasaklamalara baskılara maruz kaldığımızda, bunu kabullenip evde oturamayız, onların istediği gibi birer öğrenci olmak yerine sokaklardaki yaşama koşuyoruz. Bazen arkadaşımızla buluşmak için bahane söylemek zorunda bırakılıyoruz, bazen eylemlere gitmek için. Bazense oturup bir şeyler paylaşmak, sadece sohbet edebilmek için.

Biliyoruz, istedikleri gibi sürmez üzerimizdeki otoriteleri. Biz de her bir bahanemizle bir darbe daha indiriyoruz bu bozuk düzenlerine.

Farklı farklı liselerde okuyan arkadaşlarımıza sorduk. "Okul baskısı, aile baskısı gibi sorunlar varken evden çıkmak için en çok söylediğiniz bahane nedir?" Verilen cevaplar genelde benzer olsa da ailelerin gözünde meşru olan ve en çok söylenen bahaneleri yazdık.

BİR

ARKADAŞLARLA TAKILIYORUZ

Özellikle ailemizin tanıdığı ve sevdiği arkadaşlarımızla buluşup dertleşeceğimizi söylersek ailemiz hemen izin verir. Yine de bu bahaneyi sık sık söylemek ailemizde biraz merak uyandırabilir.

İKİ

ARKADAŞLARLA DERS ÇALIŞACAĞIZ

Bu bahane ailemizin kolayca izin vermesini sağlayacak bir bahane, hem de sık sık söylenebilir. Ama yine de dikkatli olalım, sürekli bu bahaneyi söyleyerek evden çıkarsak notlarımız kötü geldiğinde bahanelerimiz ortaya çıkabilir.

ÜÇ

ARKADAŞIMIN DOĞUM GÜNÜNE GİDECEĞİM

Bu bahaneyi ayda bir kere söylemek çok fazla dikkat çekmez. Özellikle gece yatıya kalmalı durumlarda bu bahane kullanışlıdır. Hem maddi hem de manevi yararı vardır. Yine de bu bahaneyi tekrar kullanacağımız zaman dikkatli olalım, bir arkadaşımızın ismini iki kere vermeyelim ki senede iki kere doğmuş olmasın.

DÖRT

ARKADAŞLARLA PİKNİĞE GİDECEĞİM

Bu bahane sabahın erken saatlerinde evden çıkmamıza ve akşam eve girmemize yetecek kadar zaman sağlar. Bahanemizin inandırıcılık seviyesinin artması için ufak piknik malzemeleri hazırlayarak evden çıkmamız iyi olacaktır. Özellikle yaz mevsiminin favori bahanesi olduğunu söyleyebiliriz.

BEŞ

ARKADAŞLARLA SİNEMAYA/ TİYATROYA GİDECEĞİZ

Bu bahane bizi 3 saat idare edebilir, tabi bahaneye eklemeler yaparak öğleden akşama kadar da devam ettirebiliriz. "Sinemadan sonra arkadaşlarla yemek yedik; sohbet ettik" gibi ilaveler de bahane kadar önemli olabilir. Ayrıca telefonla ulaşamadıklarında söylenebilecek en iyi bahanelerden biridir.

ALTI

OKUL GEZİSİ GİDECEĞİM

Bu bahaneyi gece yatıya kalmamız gereken zamanlarda, 2-3 gün boyunca eve uğrayamayacağımız durumlarda kullanabiliriz. Bahaneleremize inandırıcılık katmak adına internetten izin kağıdı oluşturarak yazıcıdan çıkartıp ailemize imzalatmakta fayda var. Ayrıca bu bahaneyi maddi bir kaynak olarak da kullanabiliriz.

17

YEDİ

KİTAP ALACAĞIM/ KÜTÜPHANEYE GİDECEĞİM

Bu bahanenin de inandırıcılığı yüksek. Belki uzun süre dışarıda kalmamızı sağlamaz ama bahaneyi "kitap alıp kütüphaneye gideceğim" şeklinde türetirsek zaman kazanabiliriz.

SEKİZ

DERSHANEDE ETÜDE KALDIM

Dershaneler kapansa da yerine açılan okul kursları ve dershane formatında işleyen özel eğitim kursları, okul dışında da bizlere sistemin bilgisini öğretmeye çalışıyor. Ama biz bu durumu hazırda bekleyen bir bahane olarak değerlendiriyor ve rahat rahat söyleyebiliyoruz.

DOKUZ

SPORA GİDECEĞİM

Herhangi bir spora kaydolduktan ve ailemize bunun belgesini getirdikten sonra (belki bir kaç kere ya da arada bir de gidersiniz) sık sık kullanabileceğimiz bir bahaneye dönüşür. Evden çıkarken spor ekipmanlarımızla beraber çıkmamız daha iyi olacaktır, ailemizin şüphelenmesini istemeyiz.

ON

KONSERE GİDECEĞİZ

Akşam saatlerinde evden çıkıp gece yarısı eve dönebilmek için ailemizi ikna edebileceğimiz bir bahane sayılabilir. Konser alanının uzak bir yerde olduğunu söylersek bu bahaneyi "kalmalı" bir bahaneye evriltebiliriz.

ÖZGÜRLÜK İÇİN

"OTORİTENİN OLDUĞU YERDE, ÖZGÜRLÜK YOKTUR."

PYOTR KROPOTKİN

Özgürlük düşlediğini eylemektir ama düşlediğin gerçekten özgürlük değilse, hiçbir eylediğin seni özgür kılamaz. Düşüncelerini, eylemlerini şimdi şu anda hayata geçirmektir. İktidarı ve iktidarlı ilişkileri yok etmektir. Paylaşma ve dayanışmayla, toplumsal devrimle özgürlük gerçekleştirilir. Ertelenen ve belli bir süre sonra kazanılan bir ideal değildir özgürlük. Yaşamlarımızın her alanında kendini var eder.

Özgürlük düşlediğini eylemekten ibaret değildir, düşlediğini eylerken bir başkamızın da özgürlüğünü önemsemektir. Benim özgürlüğüm senin özgürlüğündür, senin özgürlüğün bizim özgürlüğümüzdür. Bu özgürlüğün gerçekleşebilmesinin birbirimize duyduğumuz sorumlulukla ilişkili olduğunu gösterir. Bu ilişki kolektif bir uyumdur, özgürlüğün gerçekleşebilmesinin koşuludur.

Özgürlüğümüz için kavga ederiz. Yalnızca "ben"in değil, "bizim" özgürlüğümüz için. Ancak beraber düşündüklerimizi beraber eylersek bu kavgayı kazanabiliriz; yani özgürlüğümüzü.

Özgürlüğümüz için bir olmaya değil, birlikte olmaya ihtiyacımız var. Düşlediğimizi eyleyebilmek için, bizim gibi düşlediğini eyleyenlere ihtiyacımız var. Özgürlük hepimizin özgürlüğüyle doğrudan ilişkilidir. Örgütlenmekten uzaklaşırsan, özgürlüğünden de uzaklaşmış olursun.

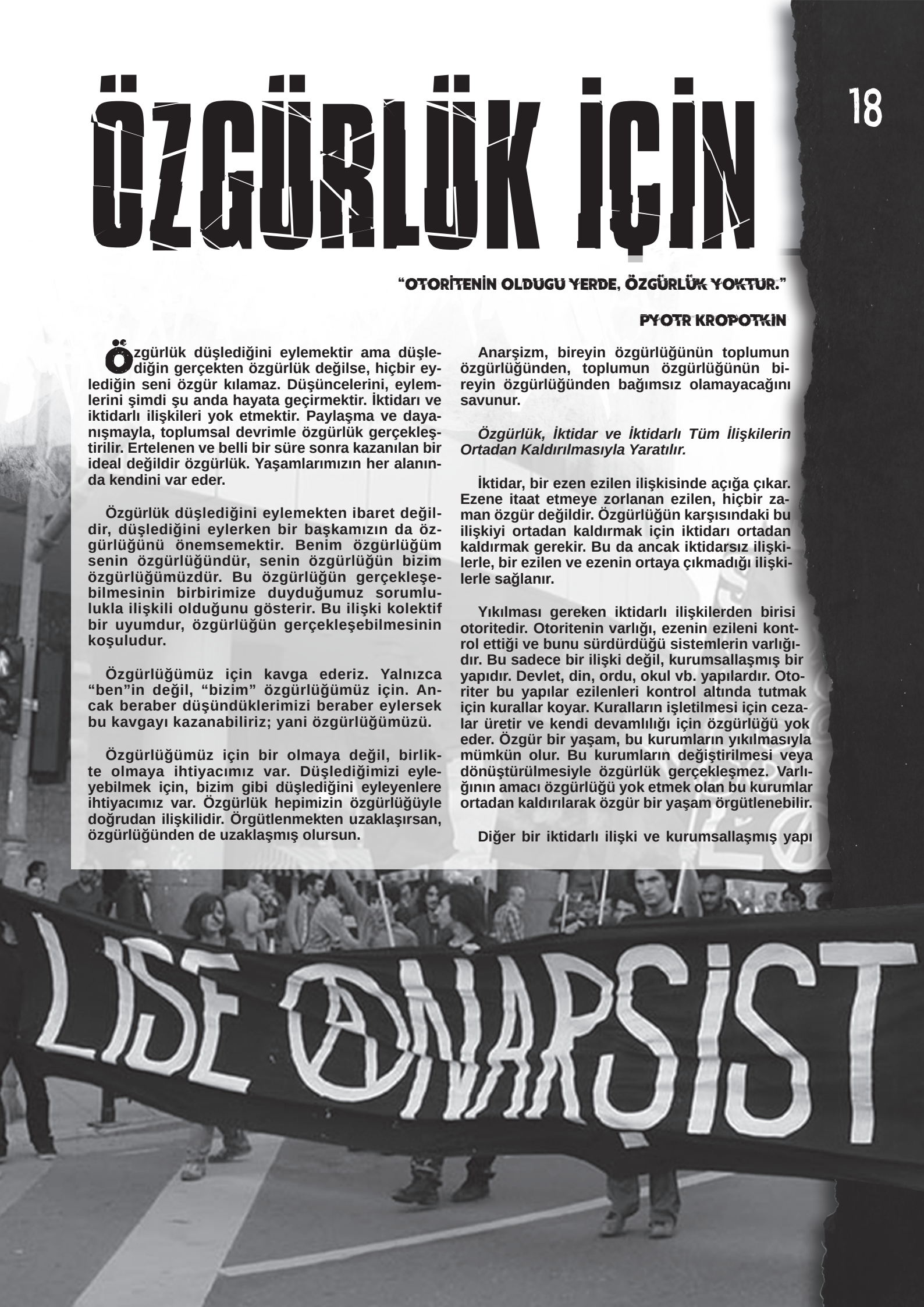
Anarşizm, bireyin özgürlüğünün toplumun özgürlüğünden, toplumun özgürlüğünün bireyin özgürlüğünden bağımsız olamayacağını savunur.

Özgürlük, İktidar ve İktidarlı Tüm İlişkilerin Ortadan Kaldırılmasıyla Yaratılır.

İktidar, bir ezen ezilen ilişkisinde açığa çıkar. Ezene itaat etmeye zorlanan ezilen, hiçbir zaman özgür değildir. Özgürlüğün karşısındaki bu ilişkiyi ortadan kaldırmak için iktidarı ortadan kaldırmak gerekir. Bu da ancak iktidarsız ilişkilerle, bir ezilen ve ezenin ortaya çıkmadığı ilişkilerle sağlanır.

Yıkılması gereken iktidarlı ilişkilerden birisi otoritedir. Otoritenin varlığı, ezenin ezileni kontrol ettiği ve bunu sürdürdüğü sistemlerin varlığıdır. Bu sadece bir ilişki değil, kurumsallaşmış bir yapıdır. Devlet, din, ordu, okul vb. yapılardır. Otoriter bu yapılar ezilenleri kontrol altında tutmak için kurallar koyar. Kuralların işletilmesi için cezalar üretir ve kendi devamlılığı için özgürlüğü yok eder. Özgür bir yaşam, bu kurumların yıkılmasıyla mümkün olur. Bu kurumların değiştirilmesi veya dönüştürülmesiyle özgürlük gerçekleşmez. Varlığının amacı özgürlüğü yok etmek olan bu kurumlar ortadan kaldırılarak özgür bir yaşam örgütlenebilir.

Diğer bir iktidarlı ilişki ve kurumsallaşmış yapı

ANARŞİZM

mülkiyettir. Ezenlerin, herkesin kullanımında olanları, ihtiyacı dışında kullandığı ve diğer herkesten mahrum ettiği, zora dayalı ilişki biçimidir mülkiyet. Bu ilişki otoriter kurumların yasalarıyla koruma altındadır. Mülkiyet, yaşamsal ihtiyaçların ezenlerin elinde birikmesine neden olurken yaşamsal ihtiyaçların karşılanmadığı adaletsizlikleri yaratır. Özgürlük bu adaletsizliklerin karşısında durarak, mülkiyetin bir ekonomik sistem ve ilişki biçimi olarak ortadan kaldırılmasıyla gerçekleşebilir. Anarşizm iktidarlı ilişkilerin ve iktidar mekanizmaları yok edilmeden özgürlüğün yaratılamayacağını savunur.

SAHTE ÖZGÜRLÜK DEĞİL, GERÇEK ÖZGÜRLÜK

İktidarlı ilişkilere, otoriteye ve mülkiyete dayalı bir yaşam içinde bize sahte özgürlükler sunulur. Şu anda içinde yaşadığımız sistem bu sahte özgürlüklerle bizi aldatmayı hedefler. Son model bir telefon, moda bir ayakkabı, çılgınca vakit geçirebileceğin tüketim alanları ya da seçebileceğin bir okul, okuldaki başkan… Bizlerin kendi irademizle seçim yapıyormuşuz hissine kapılmamıza neden olur. Böylelikle sahte olanla gerçek olan karışır. Sahte özgürlük isteklerimizi ve ihtiyaçlarımızı sistemin isteklerine ve ihtiyaçlarına dönüştürür. Bize sunulanları seçtiğimizden dolayı kendimizi özgür sanarız.

Oysa bunlar bizim seçimlerimiz değil, bize sunulanları seçme zorunluluğumuzdur. Gerçek özgürlük çoğu zaman baskı ve şiddetle, bazen de manipülasyonla sahteleştirilir. Kendi irademizle yarattığımız seçimlerin altı boşaltılır, düşüncelerimiz küçümsenir. Sunulanların seçimine indirgenen özgürlük bizleri düşünemez ve sorgulayamaz hale gelen bireylere dönüştürür. Anarşizm sistemin sahte özgürlüklerine karşı koyarak gerçek özgürlüğü şimdi, şu anda yaşamayı savunur.

ÖZGÜRLÜK İÇİN ANARŞİZM

Özgürleşmemizi engelleyecek, şekil değiştirmiş her otoriteye isyanımızı haykırmak için; iktidarların olmadığı, devletlerin yönetmediği, uygarlığın yeryüzünü talan etmediği, kadınların, çocukların öldürülmediği; ırk, dil, din, aile, kimlik vb. otoritelerin vücutlarımızda bir virüs gibi gezinmediği; özgür insanların özgürce yaşayacakları bir kültürü, bir geleneği büyütmek için; paylaşma ve dayanışmanın uyumuyla yaşamak, birimizin bir başkasının yerine kararlar vermemesi, yapmamız gerekenleri bize bir başkasının söylememesi, yaşamlarımızı özgürce yaşamak için; her şeyin değişeceği, belirsiz gelecekteki bir günü beklemektense yüreğimizde taşıdığımız, düşüncelerimizdeki, düşlerimizdeki yaşamları, her an devrim yaparak yaratmak için; iktidarsız, otoritesiz, mülkiyetsiz, paylaşma ve dayanışmayla dolu özgür bir dünya için; yani Özgürlük için Anarşizm!

Çizim: Mehmet Ş

NEDEN KARA BAYRAK?

Tolga B

Hemen her eylemde, mitingte öfkeli, kararlı ve inançlı ellerde yükselirken görüyoruz kara bayrakları. Tarihi boyunca iktidarların korktuğu bir bayrak, ezilenlerin isyanının ve yeni bir yaşama olan umudunun simgesi olduğu için ötekileştirilenler, zulme uğrayanlar, sömürülenlerin bayrağı oldu.

Peki zulme karşı duran, yüreğinde yeni bir dünyayı taşıyan anarşistler eylemlerde neden kara bayrakları kullandı? Üzerinde başka hiçbir simgesi olmayan simsiyah bir bayrağın anarşistler tarafından kullanılmaya başlanması nasıl gerçekleşti?

Kara bayrak, siyasi bir figür olarak ilk kez bir işçi eyleminde kullanıldı. Devletlerin yoğun baskısı, kapitalizmin büyük sömürüsü ve iş cinayetleri ile karşı karşıya olan, yoksulluk çeken işçiler bu dönemde özellikle Avrupa'nın pek çok noktasında isyan ediyor; ekmek, adalet ve özgürlük mücadelesini veriyordu. Kara bayrak yine bu eylemlerin birinde, 1831'in Kasım ayında Fransa'nın ipek dokuma merkezi haline gelmiş olan Lyon kentindeki işçi eylemlerinde kullanıldı. 21 Kasım'da Lyon'un Croix-Rousse tepesi dolaylarında ipek üretimi yaparken ekonomik kriz nedeniyle ücretlerin kesilmesine ve yoksulluğa karşı isyan eden işçilerin elinde yükseldi.

İpek işçilerinin başlattığı isyana başka sanayi kollarından işçiler de katıldı. Grev büyüdü, yaşanan çatışmalar sırasında çok sayıda işçi yaşamını yitirse de belediye görevlileri şehri terk etti ve işçiler belediye binasını işgal etti. Bunun ardından Fransa devleti Lyon'a 20.000 kişilik orduyla girdi ve isyan bastırıldı. İşçilerin eylemi, devletin beklemediği bir zamanda, 1834 Nisanı'nda bir kez daha patlak verdi. Tüccarların ipek fiyatlarıyla ilgili yaptığı değişikler sonucu işçiler yine direnişe geçti. İşçiler yine kurdukları barikatlarlara, özgürleştirdikleri alanlara isyanın bayrağını, kara bayrağı dikmişti.

Bu iki isyandan yıllar sonra yine Fransa'da işçilerin, işsizlerin ve tüm ezilenlerin verdiği mücadelede taşındı kara bayraklar. 9 Mart 1883'te, Paris'teki Hotel des Invalides'in yakınlarında gerçekleşen işsizlerin yaptığı eylemde kara bayrak, Paris Komünü'nün yaratıcılarından anarşist kadın Louise Michel'in elinde katledilenleri ve isyanı simgeledi.

Louise Michel'in kullanımının ardından Ağustos 1883'te Lyon'da ilk sayısı yayınlanan anarşist "Kara Bayrak" (Le Drapeau Noir) gazetesinin çıkışı ve 27 Kasım 1884 yılında Chicago'da gerçekleşen işçi grevinde kara bayrağın kullanımı ile birlikte bayrak, anarşistlerin simgesi haline gelmeye başladı. Ayrıca bayrak, anarşizmin sosyalizmden farkını net bir şekilde ortaya koyduğu, giderek geliştiği ve toplumsallaştığı bir süreçte kullanılmaya başlandı.

O yıllardan bugüne gelindiğinde hala kara bayrağın tarihi; kapitalizmin sömürüsüne, devletlerin zulmüne ve var olan tüm iktidarlara karşı ezilenlerin verdiği mücadelenin, yani anarşizmin simgesi oldu.

Bayrağın renginin neden kara olduğu da çokça tartışıldı. Kara bayrağın teslim olma ve boyun eğmeyi sembolize eden beyaz bayrağa bir tepki olarak kullanıldığı, isyanı simgelediği de düşünüldü; iktidarlar tarafından katledilen tüm ezilenlere atıfla, katledilenleri unutmamak adına tutulan yasın bayrağı olduğu da. Kısacası bayrak, tarihi boyunca, üzüntüsünü öfkesinin tohumu eyleyenlerin oldu.

Louise Michel kara bayrağın mücadeledeki anlamını hapishanedeyken yazdığı şiirindeki şu sözlerle anlatmıştı:

Bütün yollardan geleceğiz,
Ve karanlıklardan sıyrılan intikamcı hayaletler gibi gelirken
Yumruklarımızı sıkacağız.
Bayrağı ölüm taşıyacak,
Al kanlara boyanmış kara bayrağı.
Ve alev alev göğün altında
Özgürleşen toprak
Mor çiçekler açacak!

HIZLI TÜKET

Özgür G

Tarih 1916'yı gösterdiğinde Kansas'ta büyük, beyaz bir yapı kurulmuştu. Bembeyaz duvarlarında "Hem Temiz Hem Leziz", "Sağlıklı Beslenmek İçin Her Gün White Castle" yazan bu dükkan, oluşacak büyük bir zincirin ilk halkasıydı. Patronlar çalışanlarına yönelik yayınladığı "Sıcak Hamburger" gazetesiyle, herkese burgerlerin en hızlı nasıl hazırlanacağını ve satışların nasıl artırılacağını anlattı. Böylece müşterilerin beklemeden satın alabilmeleri ve istedikleri yerde yemek yiyebilmeleri sağlandı.

White Castle'in yalnızca 5 kuruşa mal ettiği burgerler şirketi kısa sürede büyütmüş ve patronları zenginleştirmişti. White Castle'dan önce kurulan gıda sektöründeki pek çok kafe isimlerinin yanına "Castle"yi eklemişler ve işleyişlerini hızlandırmaya başlamışlardı. Değişen yemek kültürüyle birlikte patronlar da hızlı bir yaşamın hakim olduğu Amerika'da yatırımını fast food sektörüne yapmıştı.

1940 yılına gelindiğinde Richard ve Maurice McDonald kardeşler, adından da tanıyacağımız üzere McDonald's'ı kurdu. Nasıl en hızlı olabileceği konusundaysa White Castle'dan daha ileri gitmiş ve şirketin tüm planlamasını özel bir tenis kortu üzerine çizerek defalarca çalışmışlardı. En hızlı burgeri üretmek istiyorlardı. Çatal ve bıçak bulunmayan dükkanlarda en büyük iddia "hız" idi. Yıllar içerisinde farklı bölgelerde yeni McDonald'slar, Burger Kingler, KFC'ler açıldı… Ve her şey daha hızlı üretildi.

Yemekteki hız giyim sektörüyle de sürdü. ZARA gibi, GAP gibi dünyaca ünlü kapitalist şirketler fast moda akımını başlattı… Birkaç yıl öncesine kadar bir ürün üzerinden yapılan üretim miktarı yarıya düşürülerek sınırlandı. Böylece her yeni sezonda "hızla tükenen ürünleri," bitmeden alabilmek için sıraya giren müşteriler patronların cebine para dolduracaktı. Öyle de oldu. Her sezona yeni bir "moda" anlayışı getiren şirketler, müşterilerinin mağaza kapılarının önünde sıraya girip sınırlı sayıdaki ürünlerini hızla almak için birbirleriyle yarışmasından çok hızlı kazanır hale geldiler. Aradan bir sene bile geçmeden yeni ürünleri piyasaya sürüp yeni bir moda algısını yarattılar geçen sene alınan kıyafetler çöp oldu ve yeni bir alışveriş yarışı başladı. Yemekten sonra buldukları moda Fast de daha hızlı tüketim anlayışlarından birini doğurdu.

Hız kültürü; yalnızca okul, dershane arası koştururken elimize aldığımız -genelde ucuz olduğu için de tercih ettiğimiz- bir hamburgeri hızlıca alıp yediğimizde değil; hızla değişen modayı yakalamak için mağaza mağaza dolaşarak sahip olduğumuz bir t-shirtte değil.

GENÇ TÜKEN

“Hız”, aynı zamanda sabah uyanıp akşam yatana kadar her saat, her dakika, her saniyemizde.

Sabahları, okula, işe yetişmek için yataktan fırlayarak kalkıyor; hızla giyiniyor ve uyanamadan evden çıkıyoruz. Geç kaldığımızda yok yazılmamak, işten atılmamak için. Sanki kaybedecek bir dakikamız bile yokmuş gibi, sürekli bir yerlere yetişmenin telaşıyla hareket ediyoruz. Sıkış tepiş otobüslerde bizimle yolculuk eden herkesin tek bir amacı var. Gideceği yere yetişmek.

Bunun çözümü ise daha erken kalkıp yola koyulmak değil, başucumuza kurduğumuz alarmların sayısını arttırmak hiç değil. Tüm yaşamımızı kapitalizmin tıkırında işleyişine göre planlıyorken, kaybedecek bir dakikamız bile olmuyor. Okul bitince dershane, dershaneden sonra özel ders, sonrasında ödevler… Hızla geçiyor zaman.

Her geçen saniye kapitalizm yeni bir ürünle karşımıza çıkıyor. Üç ay önce çok yüksek bir fiyata -belki birçok şeyi alamayarak- aldığımız telefonun şimdi yeni bir modeli çıkmış. Biz henüz borcunu bitirmeden yenisi üretilmiş ve muhtemelen daha uygun bir fiyatla(!) bizi bekliyor. En son model öyle çok değişiyor ki, bu hıza bir çoğumuz yetişemiyoruz. Yetişenler ise kapitalizm koşusunun çok ilerisinde koşturanlar.

Hepimiz bu hıza ayak uydurmanın -ya da uyduramamanın- yan etkileriyle yaşıyoruz. Bugün yaşadığımız bir çok hastalığın sebebi hızlı yaşam; yani kapitalizm. Sinir bozuklukları, anksiyete bozuklukları; hızla değişen ruh halimiz, stres ve kapıldığımız buhranlar… Hatta hızla yaşarken düşen bağışıklığımız (hızlı olduğu için tercih ettiğimiz fast foodların da etkisiyle) sonucunda geçirdiğimiz birçok hastalık.

Bu hastalıkların en büyüğü ise genç yaşta ölmek! Yani anladığımız anlamda ölmek değil; yaşayan ölüler haline gelmek. Hıza ayak uydurmaya çalışırken kendimizi unutmak; hayallerimizi, düşüncelerimizi kaybetmek, bir şeyler hissedememek robotlaşmak. Hızlı yaşayıp genç ölmek!

Her şeyi tüketmemizi istedikleri bu sistemde kendimiz tükeniyoruz. Bizler yaşayan birer ölü olmamak için bu sistemle kavgalıyız ve paylaşarak, düşlediğimizi eyleyerek kendimiz olmak istiyoruz. Bu sistemle kavgalıyız, çünkü özgürlüğümüzü istiyoruz.

SABOTAJ

SABOTAJ EYLEMİ NEDİR?

Doğrudan hedefe müdahale ederek, müdürün-öğretmenin-bekçinin-iktidarın otoritesini sarsan eylem biçimidir. Birçok farklı yöntemi olabilir, eylemin büyüklüğü ölçüsünde işleyişi kilitleme ve durdurma etkisi de yükselir. Tabelaya atılan bir ampul boyası, okul girişine dökülen bir kova yağlı boya, koridorlara atılan osuruk gazı, okulun giriş kapısına vurulan bir kilit, müdürün odasının kapısına yapıştırılan bir sticker.. Bazen otoriter bir öğretmene ders vermek için, bazen de dediğim dedik bir müdürü bozguna uğratmak için yapılabilir. Ne olursa olsun her sabotaj eylemi bizler için umut vericidir, onlar içinse kabustur! Her sabotaj onların itaatkar düzenine atılan bir taştır.

Örneğin müdür son dersler boş olsa da okul saatlerinde çıkışlara izin vermez. Öğrencilerin okuldan kaçmasını engellemek için okulun arka bahçesini demir kapı ve dikenli tellerle çevirir. Ardından LAF'ın bir gece yarısı ansızın gerçekleşen sabotaj eylemi ile kapının kırılması, okul tabelası ve giriş kapısının siyah boya fırlatılarak boyanması, duvara yazılan "o duvarınız vız gelir bize vız, özgürlüğümüzü kilitleyenlerin okulunu yıkarız" mesajıyla okul müdürünün, idarecilerin ve güvenlik görevlilerinin sabah karşılaştığı manzara sonrasında yüzlerinin aldığı ifadeyi hepimiz tahmin edebiliriz. Sonrasında kızgınlıktan kızarmış bir suratla törende konuşma yapan müdürü izlerken bizlerin tebessümlü yüzleri sabotaj eyleminin ne derece etkili olduğunu bir kez daha bizlere kanıtlar.

SABOTAJ EYLEMİ NEDEN GEREKLİDİR?

Aslında "sabotaj eylemi" bir gerilla taktiğidir. Doğrudan hedefe yönelik olduğundan başarı oranı çok yüksektir. Otorite sahipleri, hiyerarşi piramitlerini sımsıkı kurup baskı ve zorla saçmalıklar sistemini devam ettirirken sabotaj eylemleriyle neyin nereden geldiğini anlamadan şaşkına döneceklerdir. Ve "sabotaj eylemleri" büyük bir gizlilik gözetilerek yapıldığından bizi bulmaları çok zor olacaktır. Sabotaj eylemini önemli kılan noktalardan biri de budur. Kimin, hangi ara, nasıl yaptığını bulamazlar. Ama neden yaptığımızı çok iyi bilirler bu yüzden eylem sonrası davranışlarını, bizlere uyguladıkları baskıları da değiştirirler. Bilirler baskıyı arttırdıkça LAF'ın durmayacağını. Otoritenin olduğu her yerde buna karşı koyan bir liselinin olacağını. Bilirler, bilmeyenler de öğrenirler.

SABOTAJ EYLEMİ KAVGADIR!

Sabotaj, disiplin anlayışınızla etek boyumuzu ya da saçımızın sakalımızın tarzını beğenmediniz diye ellerimizde kırdığınız cetvellerin; not tehditleriyle, aileyle, disiplin cezalarıyla üzerimizde kurduğunuz baskıların; ygs, lys, ösym yarıştırmacalarınızla benliğimizi kaybettiğimiz saatlerin; streslere sokarak intihar eşiğine getirdiğiniz, ölümlerine sebep olduğunuz kardeşlerimizin hesaplarını sorabileceğimiz en etkili eylem biçimlerinden biridir. Müdürler, öğretmenler, siz otorite sahipleri! Saldırılarınıza karşı bizlerin sabotajı bir cevaptır, direniştir, kavgadır!

"Vur ve otorite sahibi godomanlar neyin ne olduğunu nereden geldiğini anlamadan şaşkınca ortada kalsın. Yarattıkları saçmalıklar sisteminin en işlek noktalarında otoriteleri yerle bir olsun. Vur liseli vur!"

LAF'IN SABOTAJ EYLEMİ GELENEĞİ

Faaliyete başladığımızdan itibaren her yıl 24 Kasım günü sabotaj eylemlerimizin en yoğunlaştığı zaman olmuştur. Bizleri saçmalıklar sistemine beyaz ve mavi yakalı köleler olarak yetiştirmek isteyen eğiticilere armağanımız ne bir çiçek ne bir çikolata olmuştur. Onların otoritelerine saygı duyulması için başta 12 Eylül darbecisi Kenan Evren tarafından ilan edilen her 24 Kasım'da bizlerin eğiticilere en büyük armağanı isyan olmuştur.

Öyle ki bazı okullara defalarca 24 Kasım'da sabotaj eylemi yaptığımız için otoritesi sarsıla sarsıla yerle bir olan müdür, bizlerden intikam almak için polisle işbirliği yapmış, 23 kasım gecesinde okul kapısında polisler bekletmiştir. Amma velakin ne polisler, ne okul bahçesinde volta atan müdür ne de bekçisi LAF'ın sabotaj eylemini engelleyememiştir. Gerçi gece yarısı 03:00 civarında okul bahçesinde okul müdürüyle karşılaşmak bizleri şaşırtsa da yaratıcılık ve kararlılığımızla eylemimizi başarı ile sonuçlandırmışızdır. Düşmanımız bize karşı aldığı önlemlerde eylemimizin ne kadar doğru ve başarılı olduğunu da bizlere tekrar tekrar kanıtlamıştır. LAF olarak yaptığımız tüm sabotaj eylemlerini yazılamalarla, kuşlamalarla imzamızı atarak sahiplendik ve yapacaklarımızı da sahiplenmeye devam edeceğiz. Şimdi yaptığımız yüzlerce sabotaj eyleminden birkaç örnek verelim;

"ÖZGÜRLÜĞÜMÜZE KİLİT VURANLARIN MABETLERİNİ KİLİTLERİZ"

Öğretmenlere Armağan

KASIM 2010

Kilit vurma sabotajı, 24 Kasım eylemlerinin en ses getirenlerdendi. 5 farklı ilde yaptık, 20'ye yakın okulu kilitledik. Özellikle Antalya Bileydi Anadolu Lisesi'nde zincirlerle kilitlediğimiz okul kapısının açılması 2 saatten uzun sürmüş, tüm gün boyunca okulun kilitlenmesiyle liseliler heyecan, idareciler ve öğretmenler ise korku içinde kapıda kalmıştı. Ayrıca tüm gün dersler işlenemez hale gelmişti. Eylem sonrasındaki günlerde okul idaresi tipik bir hareketle okulda bildiği, tanıdığı, fişlediği tüm devrimci öğrencileri sorgulamaya girişerek 'laf' çıkarmaya çalışmış ama tüm çabalar boşa çıkmıştı. İstanbul'da Maltepe ve Bostancı bölgesinde kilitlediğimiz okullar sabahın erken saatlerinde anlaşılmaya başlanınca polisler büyük makaslı ekipler oluşturarak tüm okullara devriye göndermişti. Kilitlediğimiz birçok okulda ilk dersler öğretmenlerin ve öğrencilerin okula girememesiyle iptal edilmişti. Kilitlenen her okulla beraber 24 Kasım öğretmenlere değil öğrencilere armağan olmuştu.

"OKUL TABELALARINI İSYANIN RENGİNE BOYADIK"

İnat Amaca Götürür

KASIM 2012

Tabela boyama sabotajı 24 kasım geleneğini sürdürdü. İstanbul Kadıköy Kemal Atatürk Lisesi ve Sarıyer Behçet Kemal Çağlar lisesi başta olmak üzere birçok liseye eylemler düzenledik. Uyguladığı baskı politikalarının yanı sıra okulda örgütlenmemize karşı çabalar içerisinde olan Behçet Kemal Çağlar Lisesi idaresi ve faşist öğretmenleri yine bir LAF eylemiyle karşılaşınca afallamıştı. Bu okul Laf'ı iyi tanıyordu, vazgeçmezdik biliyordu. Boyama eyleminin sabahında tüm okulu tiner kokusu içerisinde bırakarak tabelayı temizlemeye çalışmışlar, oda olmayınca ilk ders içerisinde başında müdürün olduğu "otorite imajını kurtarma operasyonu" ile tabela çabucak indirilmişti. Tüm okulun ders sırasında pencerelerden izlediği bu komedi filmi aslında bir fragman niteliğindeydi bizim için. Asıl film şimdi başlıyordu. Müdür ve faşist öğretmenler birliği okulda LAF'ın varlığından, yürüttüğü politikadan rahatsızdı. Defalarca "Sabotaj Eylemleriyle" karşılaşmışlardı ve bu seferkini 1 ders saatinde atlattıkları için rahat bir nefes aldıklarını düşünüyorlardı. Tabelasız kalan Behçet Kemal Çağlar Lisesi müdürü, odasında koltuğuna oturduğunda rahat bir nefes alırken internete girdiğinde lisenin resmi sitesinin LAF tarafından hacklenerek ampul boyası ile boyadığımız tabelanın fotoğrafının anasayfada LAF'ın yaptığı açıklama ile beraber görünce aldığı yüz ifadesini tahmin edebilmiştik. Ayrıca müdür katında nöbetçi öğrenci yapılan arkadaşımızdan aldığımız bilgilere göre odasında ettiği küfürleri de kendisine iade ederek, böyle ataerkil cümleler kurmamasını aksi halde tekrar karşısına çıkacağımızı site üzerinden beyan etmiştik.

"TAKSİM DİRENİŞÇİLERİNİN İSİMLERİNİ OKULLARA VERDİK"

Unutulmadılar, Unutulmayacaklar

EYLÜL
2013

Geçmişte ilk tabela değiştirme eylemimizi Kenan Evren Anadolu Lisesi'ne yapmıştır. Birçok sendikanın önüne eylem yapıp imza toplayarak yapılan "darbecilerin isimleri okullardan kaldırılsın" kampanyası çok ses getirmemişti. Biraz istek, biraz inanç, biraz da eylem gerekiyordu. Bir gece ansızın okula giderek Kenan Evren Anadolu Lisesi'nin tabelasını indirip yerine Erdal Eren Anadolu Lisesi tabelası asmıştık. Erdal Eren 17 yaşında, yaşı 18 gibi gösterilerek Kenan Evren ve diğer darbecilerin idama yolladığı bir devrimci gençti, onun adını darbecilerin adının verildiği okula vermenin iyi olacağını düşünmüştük. Bir sene sonraysa rüzgar tersten esiyordu, darbecilerin isimleri okullardan kaldırılıyordu. Kenan Evren Anadolu Lisesi resmi olarak da İstanbul Anadolu Lisesi olarak değiştirildi. Sanırız ki eylemimizin de biraz etkisi olmuştur…

Çoklu tabela değiştirme eylemimiziyse Taksim Gezi Direnişi sırasında katledilen 6 direnişçi için 6 liseye aynı anda gerçekleştirdik. Tabela değiştirme eylemimizin amacı katil devletin tetikçilerinin isimlerini okullardan silmek, özgürlük için mücadele ederken katledilen kardeşlerimizin isimlerini onların yerine yazmak, unutturmamaktı.

Açılışını darbeci Kenan Evren'in yaptığı, bir generalin adının verildiği General Ali Rıza Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi'nin tabelasını 19 yaşında Lice'deki karakol yapımına karşı eylem yaparken asker tarafından vurularak öldürülen Medeni Yıldırım'ın adıyla değiştirdik. Yine 19 yaşında Eskişehir'de sivil polisler ve faşistlerce dövülen ve doktorun bilinçli ihmali ile beyin kanaması sonucu katledilen kardeşimiz Ali İsmail Korkmaz'ın adını Kadıköy Muhsin Adil Binal Ticaret Meslek Lisesi'nin tabelasına yazdık. 22 yaşında Antakya'da polis tarafından kafasından vurularak öldürülen Abdullah Cömert'in adını Suadiye Hacı Mustafa Tarman Lisesi'nin tabelasına yazdık. 19 yaşında Taksim'deki polis saldırısına karşı, 1 Mayıs Mahallesi'nden otobana inerek Taksim'e yürümek isteyen kalabalığa karışan ama faşist bir sürücünün arabasıyla hızla kalabalığın içine girmesi sonucu öldürülen Mehmet Ayvalıtaş'ın adını Ahmet Sani Gezici Kız Teknik ve Meslek Lisesi'nin tabelasına yazdık. 27 yaşında Ankara'da çevik kuvvet polisinin 5 metre yakın mesafeden direk hedef alıp ateş ederek öldürdüğü Ethem Sarısülük'ün adını Kartal, Atalar Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi'nin tabelasına yazdık. 23 yaşında Antakya'da polis saldırısı sırasında çatışmada öldürülen Ahmet Atakan'ın adını Kadıköy Anadolu Lisesi'nin tabelasına yazdık.

"SOMA EYLEMİNE SALDIRAN MÜDÜRE CEVABIMIZ!"

Liselilere Kalkan Elleri Kırarız

MAYIS
2014

Soma'da maden ocaklarında devlet ve kapitalizm, kendi açıkladıkları rakamlara göre 301, madencilerin verdiği bilgilere göre 600'den fazla işçiyi katletmişti. Yaşanan bu işçi katliamına karşı dört bir yanda eylemler sürüyorken liseliler de bulundukları okullarda eylemler yapıp bildiriler dağıtarak devletin ve patron medyasının saklamaya çalıştığı gerçekleri anlatmaya çalışıyorlardı. Sarıyer İstinye Lisesi'nde de Soma'da katledilen işçiler için okul bahçesinde toplanıp slogan atan liselilere okul müdürü "Gel lan buraya, gerizekalı", "Provoke etme, burası okul" diyerek saldırmış ve eylemi dağıtmış, odasına çağırdığı liselileri dövmüştü. Eylemi yapan arkadaşlar LAF'lı olmamasına rağmen, haberi duyunca hemen bu okul müdürüne cevap verilmesi gerektiğini kararlaştırdık. İlk önce eylem içerisinde bulunan örgütlenmelerin bir cevap vereceğini düşünüyorduk. Ama bu örgütlenmeler müdüre haddini bildirmek yerine yazdıkları haber metinlerinde mağdur edebiyatı yapmışlardı. Olayda bizzat özne olan siyasi örgütlenmeden cevap gelmeyince biz de liselilere kalkan bir ele cevap vermeyi kendimize görev bildik ve hemen eylem planı yaptık. Gece yarısı okul tabelasına ve giriş kapısına kilolarca kırmızı boya fırlattık. Duvarlara "Otoriteye inat LAF'a örgütlen", "Soma'yı unutma", "Liselilere Kalkan Elleri Kırarız" yazılamaları yapmıştık. Kuşlamalar ve yazılamalarla süslediğimiz eylemimiz sabahleyin tüm liselilere 'oh olsun şerefsiz müdüre' dedirtmişti. Çünkü bu saldırıya karşı böyle bir cevap verilmeliydi, verilmemesi eksiklikti. En azından biz böyle düşündüğümüz için böyle hareket ettik.

Soma'da katledilen işçiler için yapılan eyleme saldıran müdür de katil patronların suçuna ortak olmuş ve okulu yüzlerce işçinin isyanı ile boyanmıştı. Sabah okula gelen müdür tipik bir korkaklık belirtisi göstererek hemen polisleri çağırmış ve okul girişi cinayet işlenmişçesine polis kordonu ile çevrilip öğrenciler bahçede bekletilmişti. Sabahleyin polise yakaran müdür 'ben hiçbir şey yapmadım ki, kimseye el kaldırmadım, benim niye elimi kıracaklarmış' diye yakınsa da biz yaşananları çok net biliyorduk. Gündüz müdür katil polislere yakarmaya devam ederken müdürle görüşmek için okulu telefonla aradık. Müdüre ulaşabildiğimizde okulun duvarlarına yazdığımızı bir kez de duyması için söyledik "Bir daha bir liseliye el kaldırırsan o elini kırarız!" Sonrası da okul içerisindeki mafyavari hareketlerini değiştirerek liselilere bir şey söylerken bile tedirgin olan müdürü gördüğümüzde tekrar anlamıştık. Sabotaj eylemi ve LAF'lıların kararlılığı bir müdüre haddini bildirmişti.

"BERKİN İÇİN SOKAĞA, OKULLARI BOYKOTA!"

Gündüz Boykota, Gece Sabotaja

MART
2015

Berkin Elvan'ın 15 Haziran'da Taksim Gezi Parkı direnişi sırasında Okmeydanı'nda polislerin attığı gaz fişeği ile kafasından vurularak katledilişinin yıldönümünü olan 11 Mart'ta tüm liselileri okulları boykot etmeye çağırmıştık. Bir gece öncesinden ise onlarca okulun tabelalarını kırmızı boya ile boyadık. Okulların giriş kapılarına boya ve kuşlama atarak kolay kolay temizlenemeyecek hale getirdik. Böylece Berkin Elvan için yaptığımız boykot çağrısı fiili anlamda da okula girişleri engelleyerek gerçekleştirmiş olduk. Boykot çağrısını bilen arkadaşlar zaten okullara gitmezken boykottan haberdar olmayan liseliler sabotaj eylemleri sayesinde okula girememiş, kuşlamalarımız ve yazılamalarımızla Berkin Elvan için okulları boykot ettiğimizden haberdar olmuşlardı.

"MEB'in TACİZLERİNİN KABUSU OLDUK"

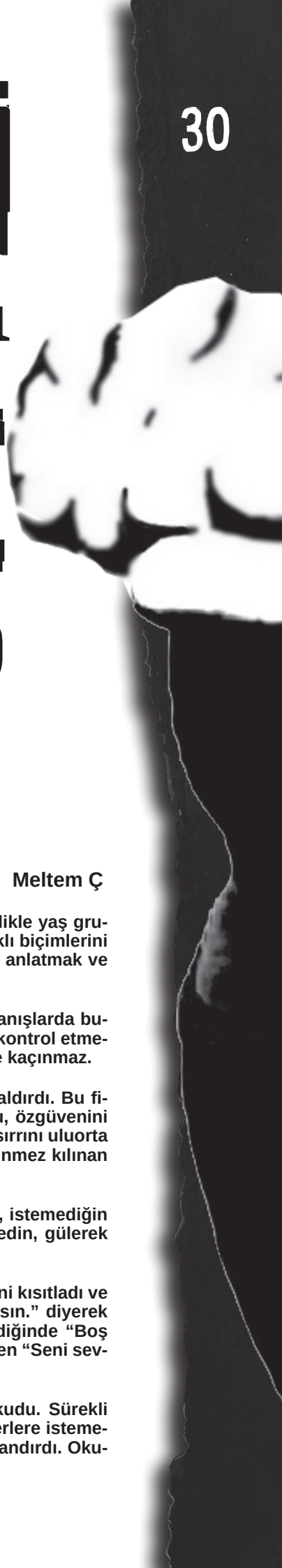
Takdire Şayan Hareketler

KASIM
2013

MEB sabotajında 24 Kasım eyleminin, bir seneye mahsus hedef değiştirmesi gerekmişti. Taksim Gezi isyanı ile başlayan süreçte insanları sokak ortasında katleden polis, 23 Kasım günü Ankara'da basın açıklaması yapmak isteyen öğretmenlere TOMA'larla gaz bombalarıyla saldırmış, birçok öğretmeni yaralamıştı. Katillerin saldırısına uğrayan öğretmenlerin bugün de karşılarında durmak bize yakışmazdı. Bizde TOMA'ların önünde direnen, tazyikli sular altında sırılsıklam olmasına rağmen İNADINA diyerek barikata yüklenen öğretmenleri takdir ederek bu 24 Kasım'da, onların bizlere o eğitim yılı içerisinde çektirdiklerini görmezden geldik. Ertesi gün yapacağımız eylemlerin hedefini değiştirerek isyanımızı İlçe Milli Eğitim Bakanlıkları'na yönelttik. Kadıköy İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü ve Fatih İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne gece yarısı düzenlediğimiz sabotaj eylemi ile her iki yerin tabelalarını siyaha boyadık. Fatih İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nü seçmemizin nedeni ise ilçe milli eğitim müdürü olan Şeref Çalışır'ın şubede çalışan kadınları taciz edip sadece para cezası ödeyerek işine geri dönmesi ve tacize uğrayan kadınların işine son verilmesiydi. Bu yüzden Şerefsiz ilçe milli eğitim müdürünü deşifre ederek şubenin duvarlarına "Tacize İsyan", "ŞEREFsizleri ÇALIŞtırmayacağız" yazılamaları yaptık.

ÇIKMA TEKLİFİ ŞİDDETE KADAR ÇIKAR MI?

Meltem Ç

Biz bu yazının kadın tarafında olduğumuzu öncelikle belirtelim. Son günlerde, özellikle yaş grubumuz tarafından çokça tartışılan bir konu var: "flört şiddeti". Hepimiz bu şiddetin farklı biçimlerini yaşıyoruz. Bu yazıda bu şiddetin farklı biçimlerini deşifre etmek, "Neler yapabiliriz?"i anlatmak ve tartıştırmak istiyoruz. Peki nedir bu flört şiddeti?

Sevgilinin sana karşı fiziksel, cinsel, psikolojik, sosyal ve dijital şiddet içeren davranışlarda bulunmasıdır. Sevgilin sana şiddet uygulayarak senin üzerinde egemenlik kurmayı, seni kontrol etmeyi, iktidarını göstermeyi hedefler. Bu hedef doğrultusunda her yöntemi denemekten de kaçınmaz.

Mesela sevgilin sana vurdu, üzerine bir şey fırlattı ya da zarar verecek bir aletle saldırdı. Bu fiziksel davranışın şiddet olmadığını kimse iddia edemez. Ancak üzerinde baskı kurdu, özgüvenini zedeledi. Giydiklerine, yediklerine, yaptıklarına karıştı; ne yapsan eleştirdi. Sır verdin, sırrını uluorta her yerde söyledi. Küfür etti. Sen tüm bunlara şiddet dedin, inkar etti. İşte bu da görünmez kılınan flört şiddeti.

Daha bitmedi. Seni "Benimle cinsel birliktelik kur!" diye zorladı. İstemediğin halde, istemediğin yerde öptü. Cinsel birliktelik öncesi ve sonrası seni küçümsedi. Cinsel korunma istedin, gülerek "Sen benim kadınımsın, çocuğumun annesi olacaksın." dedi, reddetti.

Bitti mi? Daha bitmedi. Tüm sosyal ilişkilerine müdahale etti. Yaptıklarına karıştı; seni kısıtladı ve kontrol etti. Arkadaşlarınla görüşmeni engellemeye çalıştı. Hatta "Benden izin almalısın." diyerek kimlerle olup olamayacağına karar verdi. Kendisi dışında arkadaşlarınla vakit geçirdiğinde "Boş vakitler!" dedi, suçladı, kendini kötü hissetmeni sağladı. Tüm bu davranışları sergilerken "Seni sevdiğim için söylüyorum." bahanesini defalarca kullandı, kıskançlığına kılıf uydurdu.

Bitti mi? Hiç biter mi! Seni gizlice takip etti. Telefonunu karıştırdı, mesajlarını okudu. Sürekli yanında olmasa bile tepende hissettin onu, baskısını sürdürdü. Sürekli istemediğin yerlere istemediğin zamanlarda hediyeler gönderdi. Evinin kapısına geldi, hatta kapıda yattı. Seni utandırdı. Oku-

lunun çıkışında bekledi. İşyerine geldi, bekledi. “Gelmene gerek yok.” dedin, “Benden bir şey mi saklıyorsun?” diyerek seni utandırmayı sürdürdü.

Biter mi? Devam, devam… Sosyal medya hesaplarını kontrolü altına aldı. İlişki durumunu “ilişkisi var”a ayarladı. Bütün şifrelerini ezberledi. Arkadaş listeni yeniden düzenledi, beğendiğini bıraktı, beğenmediğini listeden çıkardı. Eski fotoğraflarını sildi, yanak yanağa birlikte çektiğiniz fotoğrafları paylaşmanı istedi. Her defasında bilgisayarını karıştırdı, arama geçmişini kontrol etti. Sana mesaj attığında anında geri dönmeni istedi, dönmediğinde çıldırdı, arka arkaya defalarca mesaj atıp ısrarında diretti. Nereye gittiğinden emin olmak için görüntülü aradı, hiç “Müsait misin?” diye sormadı.

Bitmedi, çünkü bitmez. Tüm bunlara dayanamadın, “Artık yeter!” dedin; ayrılmak istedin. “Ya benimsin ya kara toprağın!” diyecek kadar demode değildi belki ama tribe girdi. “Niye, neden, nasıl olur, son bir şans, tekrar, yeniden lütfen yeniden…” diyerek ısrar etti, “Hayır!”dan anlamadı. Çünkü ona göre, yukarıda sayılanlar ayrılma nedeni olamazdı.

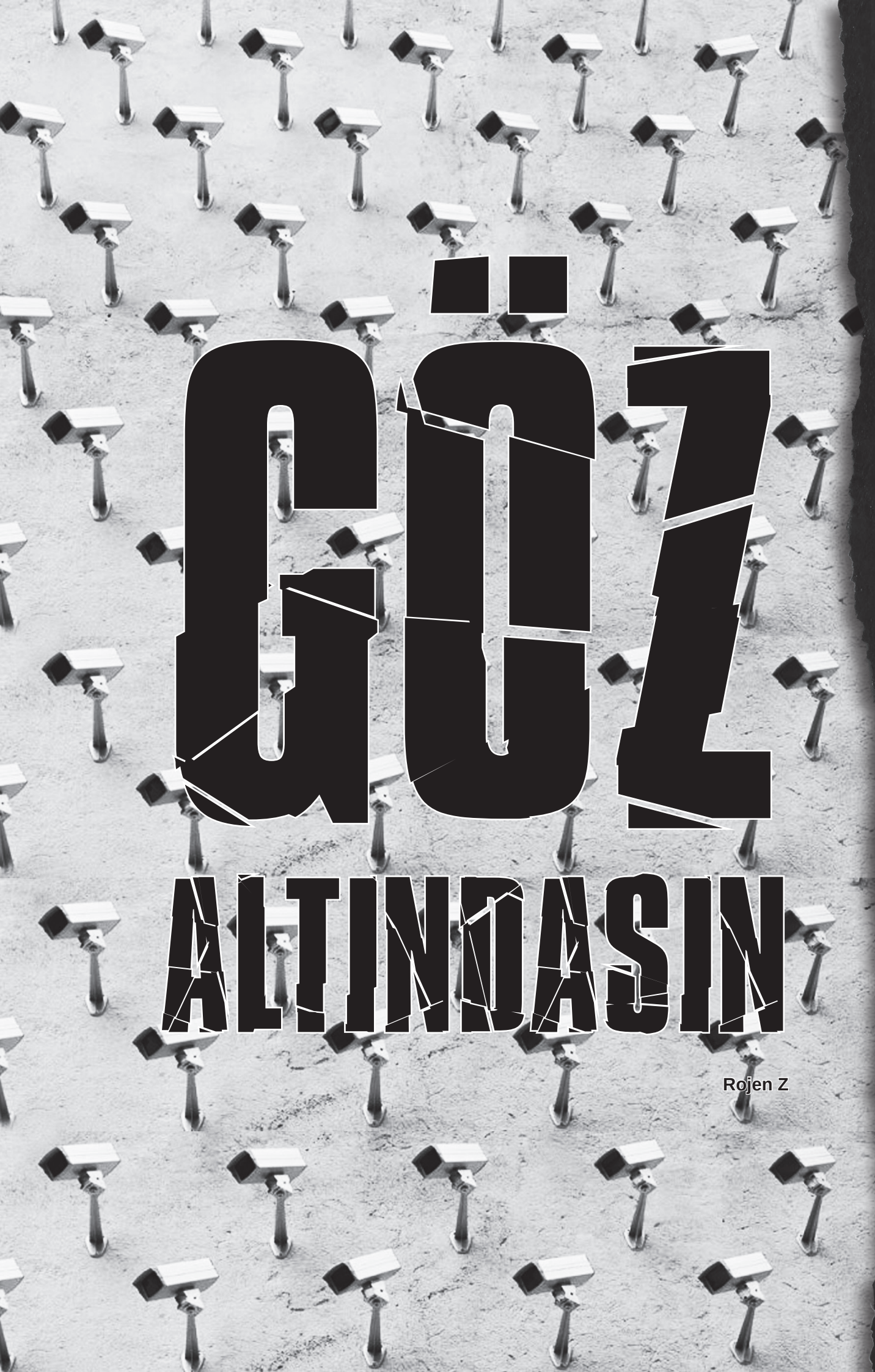
Sahip olduğun her şeyi değiştirmek zorunda kaldın. Tüm yaşantında seni bir gölge gibi takip etmeyi sürdürdü. Ne yaptıysan bir ilişkinin kadın tarafından bitirilmesini hazmedemedi, çünkü o bir erkekti. Bir ilişkiyi ancak bir erkek bitirebilirdi. Bu hazımsızlığı zor da olsa atlattı, artık eski sevgiliydi ve arkandan konuşması, seni kötülemesi ve seninle dalga geçmesi için bir sonraki ilişkisine kadar vakti vardı. Düne kadar akıllı olan bugün salak oldu, düne kadar güzel olan bugün çirkin oldu. Oldu da oldu…

Ama sonunda bitti! Böyle süren ve biten ilişkilerde bunları yaşayanlar olmamak için yöntemler geliştirmeli ve bu şiddetin bir tarafı olmamalıyız.

Özellikle fiziksel şiddete karşı en etkili yöntem savunma sporlarıdır. Yumruklar ve “low kick”ler, atmayı bildiğin hesaplanmadığında çok işe yarar. “Pak sao” sana savrulan yumruktan darbe almadan kurtulmanı sağlar. Yere serdiğin her erkek, ataerkiye vurduğun darbedir. Bu kavganın en güzel tarafı da budur.

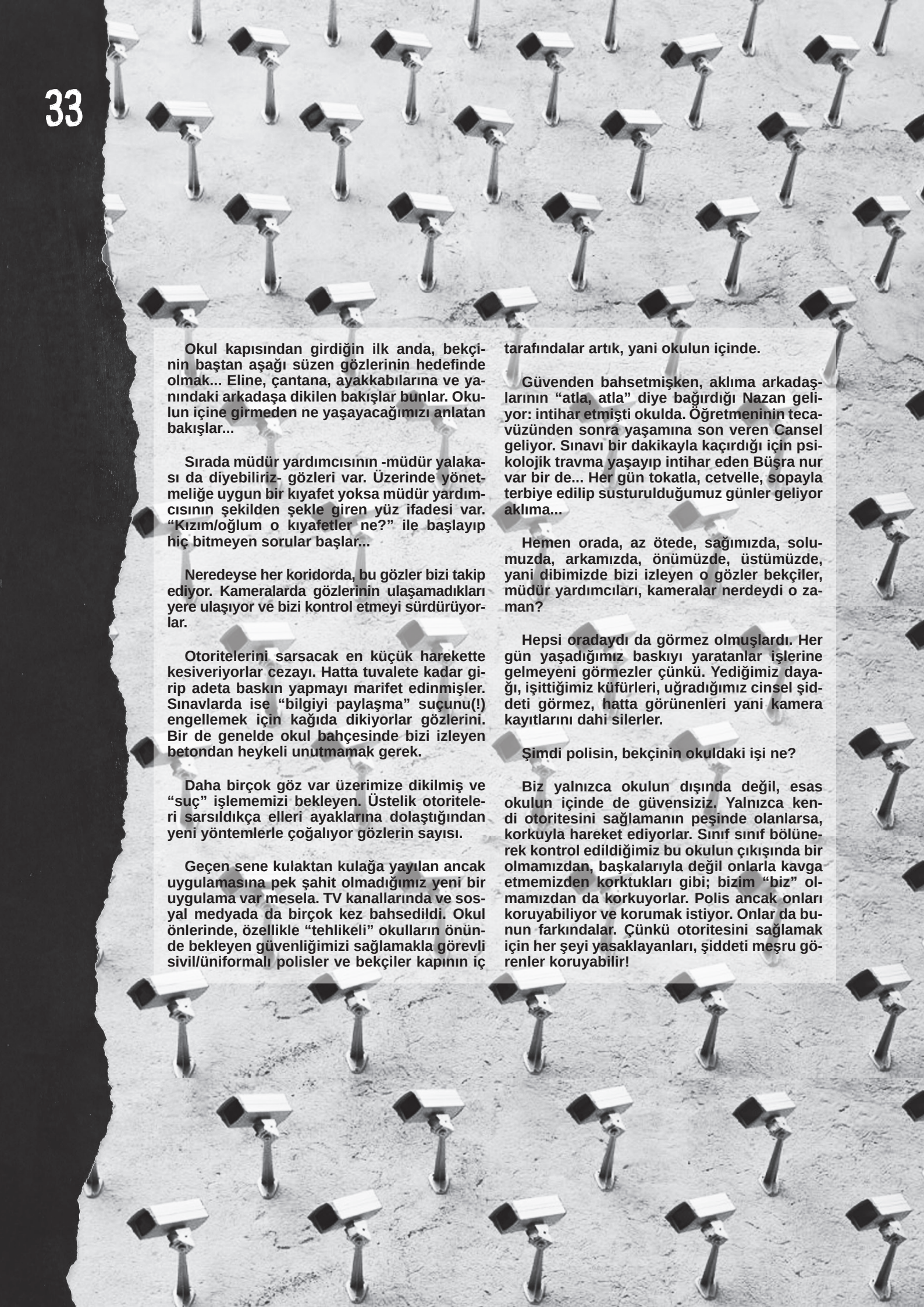
Kimsenin kölesi, mülkü, namusu değilsin ve korunmaya muhtaç değilsin, kendi kendine yetersin. Beden senin, karar senin unutma! Ne “Kadın çiçektir!” diyeni, ne de “Kadın erkeğindir!” diyeni seç. Her ilişkide “biz”de bir “ben” olduğunu hisset, bunu hissettireni seç.

O erkek senin birey olduğunu unutmamak, ilk günden itibaren sana ve senin yaşantına saygı duymak zorunda. Seni değiştirmeden, olduğun gibi kabul etmek zorunda. Neden mi zorunda? Kolay olan “erkek” olmak, zor olan “erkekliği” terk etmek de ondan. Böyle düşünüp söylersen feminist derler, erkek düşmanı derler, yaftalanırsın. Belki zorlanırsın ama ataerki kaybeder; unutma!

GÖZ ALTINDASIN

Rojen Z

Okul kapısından girdiğin ilk anda, bekçinin baştan aşağı süzen gözlerinin hedefinde olmak... Eline, çantana, ayakkabılarına ve yanındaki arkadaşa dikilen bakışlar bunlar. Okulun içine girmeden ne yaşayacağımızı anlatan bakışlar...

Sırada müdür yardımcısının -müdür yalakası da diyebiliriz- gözleri var. Üzerinde yönetmeliğe uygun bir kıyafet yoksa müdür yardımcısının şekilden şekle giren yüz ifadesi var. "Kızım/oğlum o kıyafetler ne?" ile başlayıp hiç bitmeyen sorular başlar...

Neredeyse her koridorda, bu gözler bizi takip ediyor. Kameralarda gözlerinin ulaşamadıkları yere ulaşıyor ve bizi kontrol etmeyi sürdürüyorlar.

Otoritelerini sarsacak en küçük harekette kesiveriyorlar cezayı. Hatta tuvalete kadar girip adeta baskın yapmayı marifet edinmişler. Sınavlarda ise "bilgiyi paylaşma" suçunu(!) engellemek için kağıda dikiyorlar gözlerini. Bir de genelde okul bahçesinde bizi izleyen betondan heykeli unutmamak gerek.

Daha birçok göz var üzerimize dikilmiş ve "suç" işlememizi bekleyen. Üstelik otoriteleri sarsıldıkça elleri ayaklarına dolaştığından yeni yöntemlerle çoğalıyor gözlerin sayısı.

Geçen sene kulaktan kulağa yayılan ancak uygulamasına pek şahit olmadığımız yeni bir uygulama var mesela. TV kanallarında ve sosyal medyada da birçok kez bahsedildi. Okul önlerinde, özellikle "tehlikeli" okulların önünde bekleyen güvenliğimizi sağlamakla görevli sivil/üniformalı polisler ve bekçiler kapının iç tarafındalar artık, yani okulun içinde.

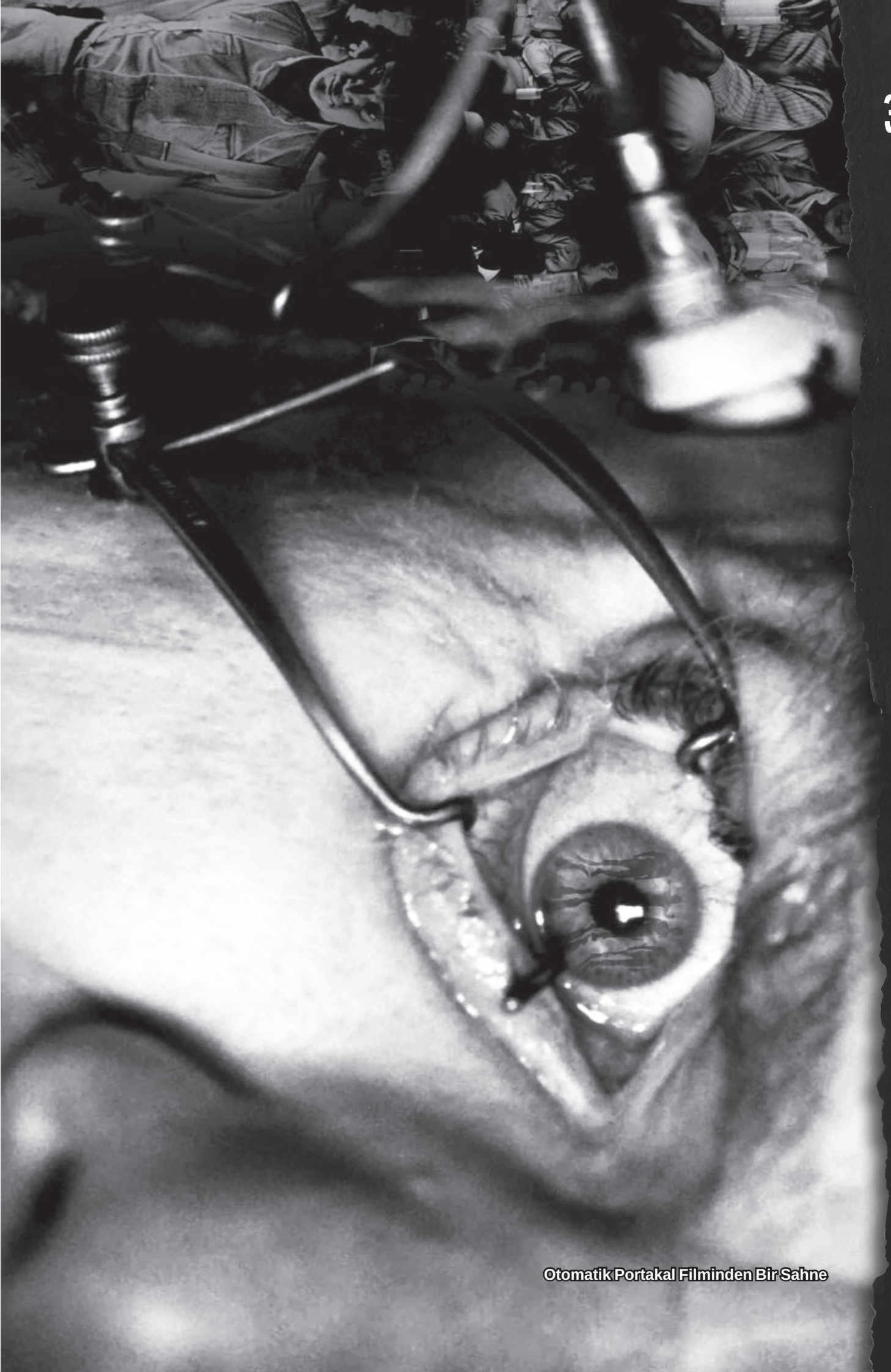
Güvenden bahsetmişken, aklıma arkadaşlarının "atla, atla" diye bağırdığı Nazan geliyor: intihar etmişti okulda. Öğretmeninin tecavüzünden sonra yaşamına son veren Cansel geliyor. Sınavı bir dakikayla kaçırdığı için psikolojik travma yaşayıp intihar eden Büşra nur var bir de... Her gün tokatla, cetvelle, sopayla terbiye edilip susturulduğumuz günler geliyor aklıma...

Hemen orada, az ötede, sağımızda, solumuzda, arkamızda, önümüzde, üstümüzde, yani dibimizde bizi izleyen o gözler bekçiler, müdür yardımcıları, kameralar nerdeydi o zaman?

Hepsi oradaydı da görmez olmuşlardı. Her gün yaşadığımız baskıyı yaratanlar işlerine gelmeyeni görmezler çünkü. Yediğimiz dayağı, işittiğimiz küfürleri, uğradığımız cinsel şiddeti görmez, hatta görünenleri yani kamera kayıtlarını dahi silerler.

Şimdi polisin, bekçinin okuldaki işi ne?

Biz yalnızca okulun dışında değil, esas okulun içinde de güvensiziz. Yalnızca kendi otoritesini sağlamanın peşinde olanlarsa, korkuyla hareket ediyorlar. Sınıf sınıf bölünerek kontrol edildiğimiz bu okulun çıkışında bir olmamızdan, başkalarıyla değil onlarla kavga etmemizden korktukları gibi; bizim "biz" olmamızdan da korkuyorlar. Polis ancak onları koruyabiliyor ve korumak istiyor. Onlar da bunun farkındalar. Çünkü otoritesini sağlamak için her şeyi yasaklayanları, şiddeti meşru görenler koruyabilir!

Otomatik Portakal Filminden Bir Sahne

BİR OKSİMORON HİKAYESİ: moronKUL ÖZGÜRLEŞTİRİR!

Tarık Ç

"Uyan!"

"Moronkul uyku yeri değildir!"

"Kalk çabuk!"

Moron, tepesinde bekleyen ve çığlık atarmışcasına bağıran eğicinin sesiyle uyandı. Dersi pür dikkat dinlemesi gerekirken üçüncü kez uyuyakalmıştı moron. Bunu iki defa daha tekrarlarsa gözünü açık tutması için ceza olarak göz kapağı bantları takması gerekecekti. Sürekli uyuyakalan moronlara bu acı verici cezayı vermeye başlamıştı bu yıl değişen sistemle Moronkul idaresi. Muhteşem bir çözüm, derslerde uyumaya son!

Daha geçen sene, derste birden fazla kez ayağa kalkan moronlar için yeni bir ceza gelmişti. Ders boyunca kenefe gitme, başka sıraya geçme, camdan bakma gibi sebeplerle ayağa kalkan her moron önce uyarılıyor, bunu tekrarlarsa özel bir düzenekle bir hafta boyunca bütün derslerde kemerlerle sırasına sabitleniyor, neredeyse kıpırdayamıyordu.

Sıkılmıştı moron. Bahçedeki ağaçların sadece en uç yapraklarının görüneceği biçimde tasarlanmış olan pencereden bakıp hayal kurarken bile tedirgindi, çünkü eğici tarafından tahtadan başka bir yere bakarken yakalanırsa "vay haline"ydi! Hemen gözünü tahtaya ve eğiciye çevirdi. Birkaç dakika sonra yine sıkıldı. Bütün moronlar eğiciyi pür dikkat dinlerken onun gözü arka sırada "sıraya sabitlenme" cezası alan morona takıldı, acı çekiyordu arkadaşı. Offf, daha 10 sene vardı moronkulun bitmesine…

Kenefüs zili çaldı. Şu 3 dakikalık kenefüsler de olmasa hiç çekilmezdi moronkul. Tam evden getirdiği ekmeğini yiyecekken kenefüsün bitiş zili çaldı, öğle kenefüsüne kadar bekleyecekti mecbur.

Eğici hemen geldi sınıfa, önemli bir gelişme vardı ki arkasından baş eğici de geldi. Yeni cezaları duyurmak için gelmişti muhtemelen. Konuşmaya başladı: *"Pazartesi günleri gerçekleştirilen Moronya Marşı törenlerine katılım her hafta azalıyor, Moronkul idaresi olarak fark ettik ki siz moronlar laftan anlayacak değilsiniz. Artık törene gelmeyen veya geç kalan her moron katı yaptırımlarla karşılaşacak. Her Moronya vatandaşının görevidir törenlere katılmak. Katılmayanların Moronya'ya olan sevgisinden şüphe edeceğiz ve bu moronlar hakkında Moronya kolluk kuvvetleri tarafından işlem başlatılacak. Moronya zindanlarına kadar gidebilecek sürecin ilk adımı bu, herkes kurallara uyacak."* Baş eğici sınıftan çıktı, moronlardan çıt çıkmıyordu. Şimdiye kadarki en sert ceza açıklanmıştı.

Daha nereye kadar gidecekti bu böyle, her geçen gün daha sert cezalar geliyordu. Kendisini bekleyen 10 yıllık moronkul süreci kimbilir nasıl geçecektir moronun, daha nelere katlanmak zorunda kalacak, neleri sineye çekecektir? Ama çekmek zorundadır, Moronkul'u bitirenlere özgürlük vaat edilmiştir.

Zil çalar, Moronkul o günlük sona ermiştir. Moron sınıftan çıkarken gözüne tahtanın üzerinde asılı olan Moronlara Hitabe takılır, son satırları yüksek sesle okur nedenini bilmeden:

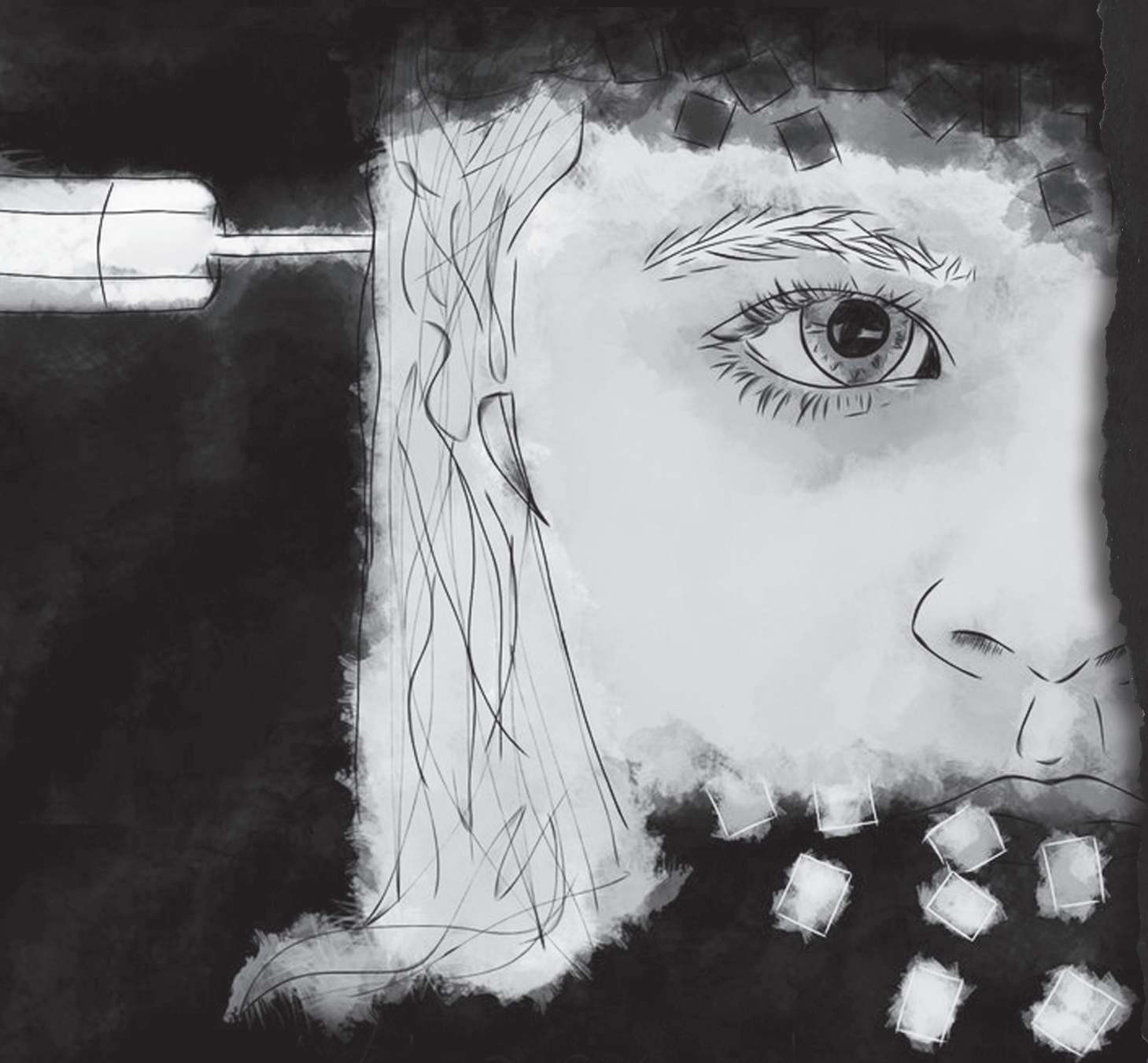
"Ve şüphesiz, Moronya halkının özgürleşmesinin tek yolu moronkullardan geçmektedir. Moronkul özgürleştirir!"

Oksimoron, birbiriyle çelişen ya da tamamen zıt iki kavramın bir arada kullanılması ve bu şekilde oluşturulmuş ifadedir. Bu bir oksimoron hikayesidir çünkü okul ve özgürlük tamamen zıttır.

Şayet bu gerçek dışı bir hikaye olsaydı, bir süper kahraman belirirdi sonda ve moronlar kurtulurdu. Ancak bu hikaye gerçeğe çok yakındır. Gerçek yaşamda eğer özgürlüğü -gerçek anlamıyla özgürlüğü- düşlüyorsak ve bu sistemin saçmalık olduğunu düşünüyorsak oturup bir süper kahraman bekleyemeyiz.

Düşlediğimizi eylemenin sırrı mücadeleden geçiyor. Sen, ben yani biz olmaktan, örgütlenmekten. Bizler özgürlüğümüz için, bu saçmalıklar sisteminden kurtulmak için bir süper kahraman beklemeyi bırakanlarız. Çünkü o süper kahramanın asla gelmeyeceğinin farkındayız. Sen de farkına var: OKUL KÖLELEŞTİRİR!

**"Moron"un İQ'su 51 ile 70 olan kişilere verilen isim olduğunu biliyoruz. Gündelik yaşamda "donuk gerizekalı" gibi hakaret, aşağılama ibaresi olarak kullanılıyor. Biz bu kelimeyi kullanarak kimseyi aşağılamayı amaçlamadık. Çünkü IQ seviyesi bizim için bir ölçü olamaz, IQ seviyesinin düşüklüğü de bir aşağılama sebebi olamaz. Hepimizin birer moron olduğunu söyleyerek hem bizi hem de moronları aşağılayan sisteme tepkimizdir.*

AYNANIN KARANLIGINDAN YANSIYAN

ARKANGEL

Havva K

Black Mirror her bölümünde senaristi, yönetmeni ve oyuncuları farklı olan, bugüne kadar 4 sezonu yayınlanmış distopik bir kurgu dizisi. Distopik deyince aklımıza uzak bir gelecek ya da bugünküyle arasında uçurumlar olan bir yaşam gelmesin. Belki yarın, belki yarından da yakında başımıza gelecek, belki de gelmiş ama farkında olmadığımız hikayeler… Teknoloji çağında bireylerin ve toplumun nasıl kontrol altına alındığından denetimin masum görünürken bile nasıl korkunç olaylara sebep olabileceğine kadar bir çok meseleye değinen diziyi hala izlemeyenler için 4. sezonun Arkangel isimli 2. bölümünden bahsedeceğim.

GÖBEK BAĞINDAN KONTROL MEKANİZMASINA...

Marie'nin Sara'yı doğurması ve onları birbirine bağlayan göbek bağının kesilmesiyle başlar dizinin bu bölümü. Sahne değişir. Sara 3 yaşına gelmiş ve annesiyle parka gitmiştir bir gün. Oynarken kaybolur, annesi komşularıyla birlikte saatlerce arar onu. Parktaki bir kedinin peşinden gitmiştir Sara, yolun aşağısındaki tren raylarına düşmüş ve geri çıkamamıştır. Sonunda bir komşu bulur onu.

"Çocuğunu kaybetme korkusu" sarmıştır Marie'yi, çareyi Arkangel isimli şirketin piyasaya henüz sürmediği ücretsiz deneme ürününde bulur. Marie'ye güven duygusu veren bu ürün iki parçadan oluşur. Birinci parça Sara'nın kafasına enjekte edilen "implant", ikinci parça Marie'ye verilen (tablete benzeyen) "ebeveyn ünitesi"dir. Marie bu ürün sayesinde Sara'nın konumunu görebilir, kaybolursa kızının konumunu tek tuşla polise gönderebilir. Kızının kalp ritmi, demir değerleri gibi yaşam bulgularını takip edebilir. Bir de "optik yayın" özelliği vardır bu ürünün; Marie artık Sara'nın gördüğü her şeyi tabletten izleyebilecektir. Optik yayında bir filtre ile kızının gördüklerinin içeriğini sınırlayabilir, kontrol edebilir. Sara onu strese sokarak kortizol seviyesini yükseltecek bir şey gördüğünde, onu tetikleyen şeyi flulaştırabilir. Marie ile Sara'nın arasında yapay ve korkunç bir göbek bağı olmuştur Arkangel.

Sara'nın 3 yaşındayken gizlice yemeye çalıştığı kurabiyelerin sayısına müdahale etmektedir Marie, bu kontrol herkese masum görünür, zaman geçtikçe anlaşılır korkunçluğu… Sara 7 yaşına geldiğinde arkadaşları onun çipli bir ucube olduğunu düşünmektedir çünkü hiç kan, kavga, şiddet görmemiştir. Çipinin uygunsuz bulduğu konuşmaları bile duyamadığı için konuşulanları anlamamaktadır bazen. Bu durumdan sıkılan Sara kan görebilmek için kalemini parmağına batırır. Buğulu kırmızı bir şey vardır parmağında ama kanı yine göremez. Kalemi daha sert batırmaya başlar. Olanları tabletin verdiği tehlike sinyaliyle fark eden Marie Sara'nın odasına koşarak onu durdurur.

Sonraki sahnede Marie bir psikologladır; Arkangel'in deneme ürününün piyasa sürülmediğini, Avrupa'nın birçok ülkesinde yasaklandığını öğrenir. Sara'nın kafasındaki implantın çıkarılamayacağını ama Marie'nin ebeveyn ünitesini kapatarak bu kontrol mekanizmasından kurtulması gerektiğini anlar. Çünkü bu ürün Sara'yı delirtmek üzeredir. Kızı için endişelenen Marie psikoloğu dinler, ebeveyn ünitesini kapatır. Yıllar geçer…

Sara 15 yaşına gelmiştir. Bir gece arkadaşıyla film izleyeceği için eve 22.30'da döneceğini söyler ama dönmez. Annesi ona ulaşamayınca arkadaşlarını arar. Kimse Sara'nın yerini bilmemektedir, yalan söylediği de ortaya çıkar. Endişelenen Marie çatı katındaki kolilerden birinde ebeveyn ünitesini bulur ve o geceden sonra kızının gördüklerini gizlice izlemeye başlar. Türlü olaylardan sonra Sara bu durumu fark eder. Marie kızını kontrol etmekten, Sara annesi tarafından kontrol edilmekten delirmenin eşiğine gelmiştir. Ebeveyn ünitesini annesinin elinden alır Sara ve defalarca onun kafasına vurur. Marie çığlık çığlığadır, kanlar içinde yere yığılır ama Sara çığlıkları duymaz, kanı görmez; çünkü filtreyi açmış, uygunsuz içeriği engellemiştir…

***

Başta dedim ya, distopya deyince aklımıza uzak bir gelecek ya da bugünküyle arasında uçurumlar olan bir yaşam gelmesin. İzlediğimiz filmden oynadığımız oyuna kadar her şeyimize karışan, nereye gittiğimizden emin olmak için bizi görüntülü arayan, evinde kaldığımız arkadaşımızın ailesini arayarak orada olduğumuzu teyit etmeye çalışan ailelerimiz Arkangel'e sahip olmak, her anımızı denetlemek istemez miydi?

Black Mirror "kara ayna" demek. Belki de karartılan yaşamlarımıza ayna tuttuğu için bu isme sahiptir, ne dersin?

GERÇEK GERÇEKTEN GERÇEK Mİ?

Merve S

“Herkesin hayallerini süsleyen Disneyland… Oteller, restoranlar, mağazalar, yüzme havuzları, Disney stüdyoları, binlerce oyuncak… Evet burası bambaşka bir dünya. Ve bu dünya sadece çocuklar için değil. Bu dünya yetişkinler için. Bu dünya ‘yeni dünya’ için.”

Platon, bir mağarada zincirlenmiş halde bulunan insanların gölgelerinden söz ederken, bu insanların gördüğü gölgelerin ve mağaranın dışındaki yaşamın birbirleriyle karşıtlığını sanı (doksa) ve bilgi (episteme) olarak ifade eder. Platon’un bu metaforundan binlerce yıl sonra, günümüzde bile, bu karşıtlık bir sorgulama biçimi olarak karşımıza çıkmaktadır.

Platon’dan Baudrillard’a felsefenin gelişim sürecinde toplum da değişmiş, dönüşmüş; bambaşka bir hal almıştır. Baudrillard, işte bu bambaşka toplumu eleştirmek üzerinden felsefesini şekillendirir. Eleştirilerini, yaşamımızın her alanını kapsayan ve hapseden “Batı” toplumuna yöneltir. Artık kapitalizm farklı bir boyut kazanmıştır, teknolojinin “ilerlemesiyle” insan ilişkileri ve günlük yaşam tamamen değişmiştir. Bu dünyada artık gerçeklik yoktur. Bu düşüncesini kuramsallaştırdığı kitabı “Simülakrlar ve Simülasyon”dur.

Simulakr; basit anlamıyla, bir olay veya nesneyi varmış gibi yapmaktır. Simülasyon ise gerçek olmayan ama gerçeği temsil eden göstergedir. Hiper-gerçeklik olarak da adlandırılır.

Kitaptan en çok akıllarda kalan örnek, kuşkusuz küçük bir Amerika tasviri olan Disneyland’tir. Ona göre burası, bütün simülakrlar düzeninin iç içe geçtiği kusursuz bir modeldir. Baudrillard burada akıllara şu soruyu getirir: “Gerçek olan hangisi? Amerika mı Disneyland’tir, Disneyland mi Amerika’dır?”

“Burada Amerika’nın sahip olduğu tüm değerler minyatürleştirilmekte ve çizgi filmler aracılığıyla çoğaltılarak kendilerinden geçmektedir. Tıpkı içi doldurularak süs eşyasına dönüştürülen vahşi hayvanlar gibi…”

İçinde yaşadığımız sistemde günlük hayatlar ve insanlar arası ilişkiler dönüşmüştür. Büyük bir anlam kaybı, içinde yaşanılan zamana damgasını vurmuştur. Gelişen teknoloji, tüketim toplumu, bilginin iktidarı ve bilginin aktarım araçları olan medya ve iletişim araçlarının etkisinde yeni bir gerçeklikle karşı karşıya olduğumuzu anlatır Baudrillard. Sosyal medya gibi araçların yaşantılarımızda iyice belirgin hale gelmesiyle, bunları kullanmadığımız takdirde görünürlüğümüzün ortadan kaybolduğunu vurgular. Gerçek olmayan bir gerçeklik eleştirisidir Baudrillard’ın yaptığı.

Simülasyon teorisi, Avrupa hegemonyasında gelişen rasyonalizme ve onun “doğru” bilgi ilan ettiklerine bir karşı çıkıştır aynı zamanda. Nietzscheci geleneği takip ederek Batılı düşünce geleneğiyle yüzleşmektir Baudrillard’ın yaptığı. Bu düşüncenin yarattığı kültür, kapitalizm aracılığıyla kendini dünyanın her tarafında bu kadar belirgin bir şekilde açığa çıkarken, içinde yaşadığımız düşsellikle gerçeklik arasındaki bağın koptuğu “matrix”i sorgulama çabasıdır.

Baudrillard, hakikatın yok olduğunu ilan eden filozoftur. “Gerçek, gerçekten gerçek mi?” sorusu, neyin gerçek olduğunu ya da neyin gerçek olmayıp da gerçekmiş gibi kabul edildiğini sorgulamayı barındırır. Konuştuklarımızı, izlediklerimizi, dinlediklerimizi, düşündüklerimizi, tükettiklerimizi… Bir düşün! Gerçek olan hangisi?

FİKRİ . . . AÇIK . . .

YE BAŞINDAN GEÇEN GARİPLİKLER ...

Bu sayıdan itibaren size başından geçenleri anlatacağımız Fikri, etrafındaki adaletsizliklere öfke duyan asi bir liselidir.

Fikri'nin müdürü her müdür gibi antipatik biridir.

Okulu gerçek bir rant kapısı gibi görmektedir.

Böylece cüzdanı şiştikçe şişmektedir.

Fikri'nin dersler pek ilgisini çekmez.

Dışarıdan gelen seslerle uyanır.

Müdüre artık hak ettiği dersi vermek gerekmektedir.

Gereksiz olan diğer şeylerde olduğu gibi, hak ettiği yere göndermeye...

VERİLERİMİZ NE KADAR GÜVENLİ?

Rojen Z

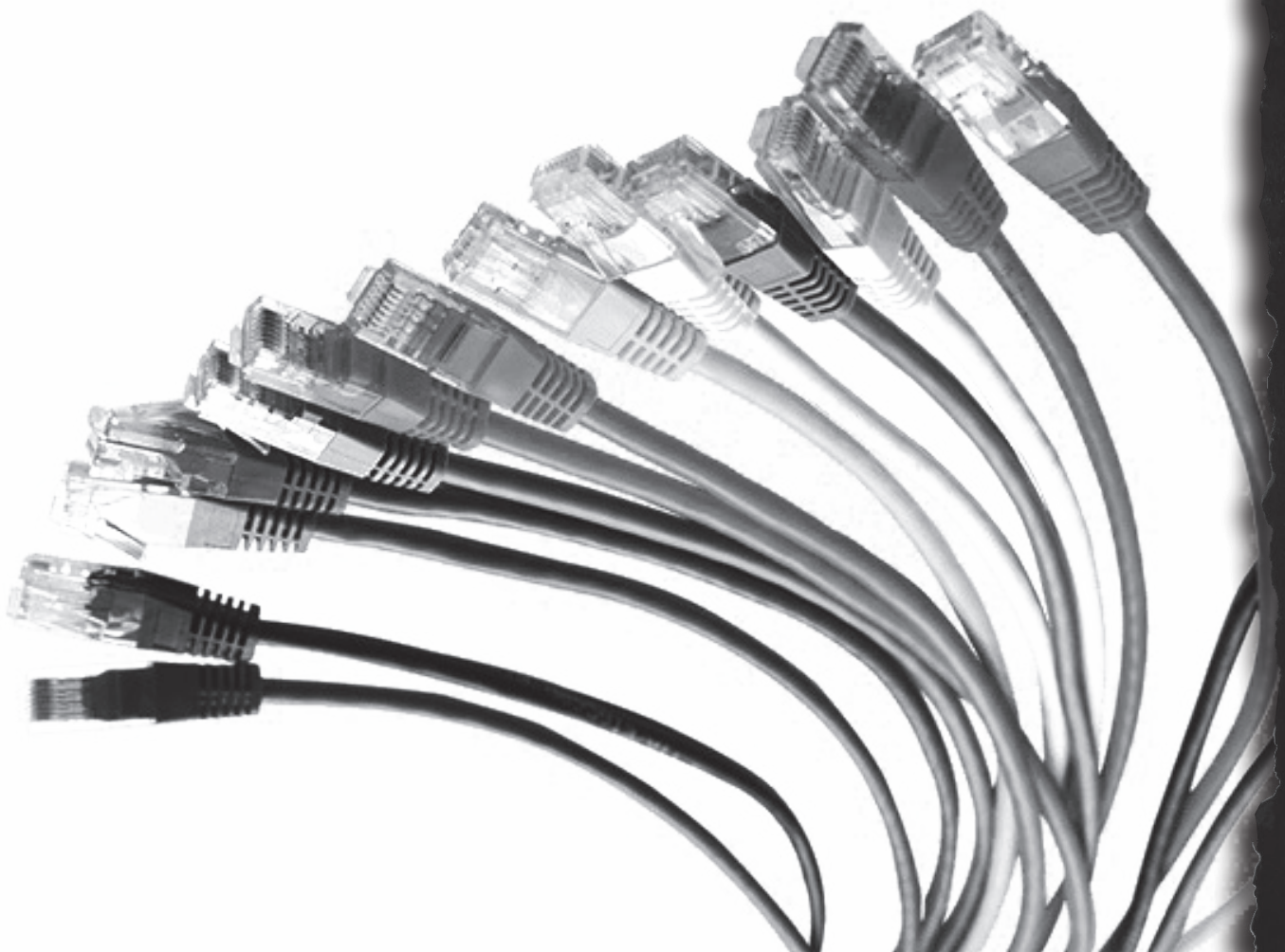
Okuldan eve geldin, çantanı odana attın ve eline telefonu aldın. Kimsenin seni rahatsız etmeyeceğinden emin olarak yatağa uzanıp internette sörf yaptın, sosyal medyada gezindin. Peki internette dolaşırken kişisel bilgilerinin ve neleri tıkladığının, hangi sayfalara girdiğinin, hatta kimlerin profiline baktığının bilgisinin devletin ve şirketlerin eline geçtiğini biliyor muydun?

İnternette tıkladığımız her bir sitede, yaptığımız her paylaşımda veri üretiyoruz. Veri, bilgisayar ortamında bulunan bilgilerin, programlar tarafından işlenebilmesi veya yorumlanabilmesi amacı ile derlenmiş, formüle edilmiş şekline deniliyor. Veri işlendikten sonra ise bilgiye dönüşüyor. Buraya kadar her şey "normal" görünüyor ama asıl sıkıntı da burada başlıyor. İnterneti kullanırken ürettiğimiz veriler, çektiğimiz fotoğraflardan arama motoruna yazdıklarımıza kadar tüm bilgilerimiz, şirketlerin ve devletin veri tabanlarında depolanıyor ve bu veriler haberimiz olmadan kullanıyor.

Her şey bu kadarla da sınırlı değil. Nerede olduğun, hangi uygulamaları yüklediğin, bunları ne zaman ve niçin kullandığın da dahil. Web kameraya ve mikrofonuna her zaman erişebilme, kişilerin, siyasi düşüncen, e-postaların, takvimin, çağrı geçmişin, gönderdiğin ve aldığın mesajlar, indirdiğin dosyalar, oynadığın oyunlar, fotoğrafların ve videoların, müziklerin, arama geçmişin, tarama geçmişin, hatta hangi radyo istasyonlarını dinlediğin gibi şeyler… Neredeyse her şey onların elinde.

İnternette belli bir konuda arama yaparken ya da sayfaları gezerken, o konu ile ilgili reklamların görüntülendiğine tanık olmuşuzdur. Ya da telefonda birisiyle konuşurken sözünü ettiğimiz bir şeyle ilgili reklamların çok geçmeden telefonumuza gönderildiğini hepimiz biliriz. İşte bu reklamlar da kişisel verilerimizin şirketlerce nasıl kullanıldığının somut bir örneği. Yani şirketler gizlice elde ettikleri verilere dayanarak alışkanlıklarımızı rahatlıkla öğreniyorlar ve buna uygun reklamların görüntülenmesini sağlıyorlar. Üstelik bu işten para da kazanıyorlar. Örneğin bir bankadaki yolsuzluk haberini okuduğunda sana bir banka kredisi reklamı görüntülenebiliyor. Sınav karşıtı bir eylem izledikten sonra özel bir üniversitenin reklam videosu çıkabiliyor karşımıza.

Devlet de çeşitli kurumları aracılığıyla verilerimize erişip onları depoluyor ve hakkımızda

edindiği bilgilerle bizi fişlemiş oluyor. İtiraz edildiğinde ise ilk verdikleri yanıt "Neden karşı çıkıyorsun, yoksa gizleyecek bir şeylerin mi var?" oluyor.

Ne şirketler ne de devlet, verilerimizi kullandıklarını kabullenmedikleri gibi bu konuda herhangi bir açıklama da yapmıyorlar. Onların bizler üzerindeki planlarını bilemiyoruz, böyle bir veri yok elimizde. Anlaşılacağı üzere, halihazırdaki "veri güvenliği" kanunu, bizlerin değil şirketlerin ya da devletin verilerini koruma üzerine bir kanun. Zaten devletin kendisi güven değil güvensizlik yayıyor.

İktidarlar hayatımız boyunca bütün yaşamımızı, yaptıklarımızı kontrol etmek ister. Bunun içindir ki elinde ne kadar imkan varsa onu kullanmak ister. Teknolojiyi de buna yönelik kullanır. Yine de yapabileceğimiz basit şeylerle devlete ve şirketlere daha az veri bırakmak mümkün.

Bunların en başında VPN geliyor. VPN, sanal bir ağ oluşturarak bilgisayarımızın ya da cep telefonumuzun internete bağlandığı yerin sanal konumunu değiştirir. Böylelikle internete başka bir IP adresi üzerinden bağlanmamızı sağlar. Bazı ücretsiz VPN uygulamaları içerisinde reklam barındırdığı gibi tam koruduğundan emin olamayız. Bunun için Tor ağını kullanmanı öneririm. Tor bir anonim ağdır. İnternet üzerinde yaptığın her şeyi şifreler, seni gizler; tamamen devletlerden, şirketlerden ve sana zarar vermek isteyenlerden korur.

Bazı web siteleri kişilerin sosyal medya hesaplarındaki gönderileri kendi dizinine eklemekte. Yani herkese açık profilinizde paylaştığınız bir fotoğrafı silseniz dahi fotoğrafınız o siteler kendi sunucularına aldığı için web sitelerinde hala durur ve birilerince kullanılabilir. Sosyal medya hesaplarında fotoğraflarımızın başkalarının eline geçmemesi için nasıl önlem alabiliriz? Örneğin facebookta fotoğraflarını yalnızca arkadaşlarına açık tutarak; instagram veya twitterda ise gizli hesap yapıp önlemini alabilirsin.

Ayrıca fotoğraf çekilirken konumun açıksa konum bilgilerin fotoğraf dosyasının içine işlenir. Bu yüzden fotoğrafı paylaşmadan önce EXIF bilgilerini silmeni öneririm, bunları silmek için internette programlar var. "EXIF bilgilerini silme" diye aratman yeter.

Ayrıca sosyal medya hesaplarında gerçek ismini hiçbir zaman verme, nickname kullan. Bazen facebook'un "güvenlik" gerekçesiyle kimliğinin fotoğrafını istediğine denk gelmişsindir. Bunu asla ama asla yapma. Sosyal medyaları kullanırken tor ağında olman ayrı bir güvenlik önlemi olur senin için.

Günümüzde insanların çoğunluğunun kullandığı Windows işletim sistemini kullanmamanı öneririm. Bunun yerine tabi ki alternatif işletim sistemleri var; Linux tabanlı işletim sistemleri, Tails işletim sistemi gibi. Bu sistem, interneti kullandığında yaptığın işlemleri hiçbir şekilde kaydetmez. Konum bilgilerini hiçbir sistem ile paylaşmaz. Maillerin bu sistem tarafından otomatik olarak şifrelenir, her çalıştığında kendiliğinden tor ağına bağlanır. İçinde gizlilik ve şifreleme için birçok araç var. İnterneti anonim olarak kullandırır ve her türlü sansürü geçersin. Makinede hiçbir iz bırakmaz. Daha sayamayacağım birçok nimetler… Kullanıp kullanmaman senin inisiyatifine kalmış.

Mail servislerinin maillerimize neler yaptığından da tam olarak emin olamayız. Ama bunun da çözümü var. Proton Mail servisi özellikle maillerini kriptolar; hiç kimse ile paylaşmaz; devletlere vermez. Arama motoruna "proton mail" yazarak ulaşabilirsin.

Bilgisayardan sildiğini düşündüğün dosyalar hiçbir zaman gerçek anlamda sabit diskinden silinmez. Bunun için "shred" kullanmanı öneriyorum. Shredin yaptığı şey ise silmek istediğin dosyanın üzerine defalarca rastgele veri yazarak kullanamaz hale getirmektir.

Alternatif bilgi iletişim sistemlerini kullanmanı öneririm. I2P ağ protokolü, freenet, darknet, cypherpunk anonymous remailer, truecrypt, dnscrypt, protonvpn, IRC… Localhost trafiğini şifrelemeyi, kullanıyorsan eğer IPv6 protokolünü kapatmayı unutma. Gün geçtikçe de bu tür sistemleri ve çözümleri daha da artırmalı, kolektif bir şekilde üretmeli, kullanmalı ve desteklemeliyiz.

Doğumumuzla başlayan kayıt altına alınma ve verilerimizin toplanması, hayatımızın her alanında devam eder. Ne kadar önlem alsak da, ne kadar dikkat etsek de bilişim ve internet teknolojileri devletin ve şirketlerin elinde olduğu sürece verilerimiz tam olarak "güvende" değil. Aslında devlet ve şirketler olduğu sürece yaşamlarımız da güvende değil. Hem verilerimiz hem de yaşamlarımız için en güvenli yol ise şirketlerin ve devletlerin olmadığı bir dünya için bugünden mücadele etmektir.

EĞİTİLEMEYEN BİR KABİLE:

Ezgi K

Uganda'nın kuzeybatısında bir grup insan yaşar. Hayvancılığa dayalı göçebe, doğayla iç içe bir yaşam süren bu insanlar, hayvanlarını da yanlarında taşırlar. Fırsat buldukları yerde küçük ölçekte tarım da yapar, kısa sürede mahsül almaya çalışırlar.

KARAMOJONG KİME DENİR?

Yoğunluklu olarak "Jie" diye bilinen kabile zamanla Karamojong adını aldı. Onların dilinde Karamojong "ekar ngimojong" yani "yaşlı adam çok uzağa gidemez" deyiminden türetilmiş bir kelimedir. Etiyopya'dan 1600'lü yıllarda Uganda'ya göç ederken kilometrelerce yol kat etmeleri gerektiğinde almışlardı bu ismi. Bu büyük göçlerin sonrasında Afrika'nın çeşitli yerlerindeki birkaç ana kola ayrılan kabile, yaşlılarını geride bırakmıştı. Bugün Karamojong, işte o göçten gelen en gençlerin oluşturduğu kabiledir.

Her kabile gibi onlar da doğayla iç içe, hayvanlar ve bitkilerle yan yana yaşadılar. Göçebeydiler ama çok da uzağa gitmediler. Göçebelikleri iklim koşulları nedeniyle 3-4 aylığına komşu bölgelere ziyaretleriyle sürdü. Etraflarında gelişen kapitalist dünya temiz su başta olmak üzere doğal varlıklara olan erişimlerini engelledi. Bunların yanında silahlı çatışmalar da modern dönemde Karamojong'un baş etmesi gereken sorunlardan biriydi.

SİLAHLI ÇATIŞMALAR İÇERİSİNDE YAŞAM

1986'dan günümüze Uganda'nın kuzey bölgelerinde iç savaş boyutlarında yedi çatışma yaşandı. Karamojong da çatışmalara katılan kabilelerden biriydi. Karamojong Kabilesi'nin üyeleri dünyanın bütün sığırlarını gütme hakkının kendilerinde olduğuna dair dinsel bir inanca sahiptir. Bu nedenle geçmişten günümüze yaptıkları baskınlar nedeniyle Uganda, Sudan ve Kenya'daki komşularıyla sürekli olarak çatışırlar. Erkekler, kadınları etkilemek için sürülerini genişletmeye çalışır…

Bu kabileler silahlı çatışmalarıyla basında gündem edilse ve içerisinde bulundukları "vahşet" vurgulansa da, bunun örttüğü bazı gerçekler var. Yaşantılarında silah, çatışma olmayan bu kabilelere silah kullanmayı, savaşmayı öğreten kimlerdir?

Karamojong çobanları, on yıllarca süren çatışmalarda çeşitli sosyal sorunlar ve yaygın bir yoksulluk yaşadı. Sömürgecilik altında açlık ve susuzlukla geçen yılların ardından, Uganda'da iktidarın el değiştirmesi onlar için bir şey ifade etmiyordu. Daha önce işgalcilere verdikleri vergilerle baskı altında tutulmaya, sömürülmeye çalışılan halk, sonrasında eğitimle itaate zorlandı. Ekolojik yıkım, çatışmalar ve yoksulluk arasındaki iç içe ilişki, çözülemeyen sorunların daha da fazla büyümesinden başka bir işe yaramıyordu.

KARAMOJONG

KALEM'İN İKTİDARI

Şehirli insan için kalem gelişimin, bilginin sembolüyken Karamojo'lar için baskının, zulmün, köleleştirmenin adı oldu. Karamojong eğitimsizdi ama eğitilmenin ne demek olduğunu öğrendi.

Bir olay vardı ki onlar için, geçmişten günümüze bütün bir karamojong kültürünü şekillendiren, onun etkisi uzun yıllar sürdü. İkinci Dünya Savaşı sırasında kabilenin şefi İngiliz sömürgecilerle bir anlaşma yaptı. İngilizler, kabilenin erkeklerinin savaşması karşılığında herkese okuma yazma öğretecekti. Genç Karamojo erkekleri birer birer savaşa alınmaya başladı. Kabile şefi savaşacak olanların ismini bir deftere yazdı. Deftere yazılan isimlerin hiçbiri geri dönmedi. Karamojong için savaş, aralarından koparılan gençlerin isimlerinin yazıldığı kalem ve defterle özdeşleşti. O günden sonra kalem savaş anlamına gelmeye başladı. Böylece Karamojong kaleme düşman oldu.

Öyle ya, 1800'lerin sonlarında İngiliz sömürgeciler de ellerinde kalem ve kağıtlarla gelmişti. Herkesi belgelediler, listelediler, numaraladılar. Karamojolar vergilerle boğuşmaya başladı, vergiler de kalemle gelmişti…

EĞİTİLMEYE KARŞI DİRENİŞ: "KARAMOJO SENDROMU"

Karamojong Kabilesi yaşadığı bütün zorlukları özdeşleştirdiği kaleme olan tepkisiyle okullara düşman oldu. Ama kabilenin eğitilmeye karşı tutumu yalnızca kalemin çağrıştırdıklarıyla ilişkili değildi. Yaşadıkları yerlere zorla inşa edilen okullarda çocuklar cinsel saldırılara uğradı. Verilere göre aralarında hocalarının tecavüzü sonucu hamile kalanlar dahi oldu. Kabiledeyken hayvanlarla ilgilenen, ormanda nasıl hayatta kalınacağını öğrenen çocuklara yabancısı oldukları matematik, fizik, biyoloji gibi dersler dayatıldı. Kültürel çarpışma önce ailelerin dikkatini çekti. Okul onlar için zaman çalan bir şey haline gelmişti.

Böylelikle daha önce sömürge ordularına asker olmayı reddedenler gibi, okula gitmeyenler de devlet tarafından katledildi. Ama Karamojolar direnmeyi sürdürdüler. İsimlerini aldıkları deyimin tersine yaşlı adam artık uzaklara yürümeye başladı. Karamojolar için açılan okullar boş arazilerdeki boş binalara dönüştü. Başka göçebe topluluklarda ve yerli kabilelerde de görülen bu davranışa, Karamojolar'a atıfla "Karamojo Sendromu" ismi verildi.

Devlet eğitim sistemini değiştirmek zorunda kaldı. Karamojong artık ağaçlar altında, kalem kullanmadan eğitilmeye çalışılıyor. Ancak eğitime karşı direniş başka başka isimler altında, başka başka coğrafyalarda varlığını sürdürüyor.

eğitimsiz roman carbonia

Abidin L

bu arada ev için kiraların kendiliğinden düşmesi için yapılan ve bütün mahalleye yayılmış olan mücadeleler var kışlalara benzeyen kötü inşa edilmiş bu binalarda nasıl yaşam koşulları olduğunu görmek için pencereden dışarıya bakmaları yeterlidir

carboniada anlatılan hikaye hepimizin hikayesi ne yalnızca yaşamlarını kazanmak için üretimi bir anda durduran maden işçilerinin ne de yeni bir dünya için sokakları altüst eden öğrencilerin ne her gün yalnızca kadın olduğu için lgbti olduğu için katledilenlerin ne de umarsızca talan edilen ormanların ağaçların kuşların hikayesi bu

yirminci yüzyılın savaşlar bunalımlar kanla bastırılan isyanlar direnişler devrimlerle ve bir o kadar da yeni fikirler farklı akımlar ve değişen düşünce dünyasıyla hatırlandığı günlerinde birçok açıdan bu değişimin ezilenlerin yaşadığı koşulları da dönüştürdüğü iddia edilse de gerçeklik bugün bizlere bambaşka şeyler söylüyor

önce bindokuzyüzlerin başı işte bu düşünce akımlarının doğduğu ve edebiyata sanata farklı yaklaşımların boy gösterdiği yıllar oldu bir grup avangard geleneklerin ve alışıldık değerlerin karşısına yaratıcı eylem biçimleri daha önce düşünülmemiş biçimler koydu balestrini de buradan ilham alan bir tarz geliştirdi

neoavanguardia ya da new vanguard da denilen bin dokuz yüz altmışların italyasında bir yanda giorgio manganelli diğer yanda umberto econun oturduğu masalarda konuşulan bu düşüncelerde balestrini de masanın muhataplarından biriydi balestrini tıpkı birkaç on yıl geçmişteki dadacıların sürrealistlerin yaptığı gibi çocukluğa saflığa dönüşü istedi noktalama işaretlerini reddetti ve kitaplarında kullanmadı

anlattığı hikayeler başta dedik ya hepimizin hikayesiydi sandokanda dünyanın en büyük suç örgütlerinden camorrayı anlattı uyuşturucu kaçakçılığı silah ticareti yolsuzluk rüşvet hileli seçimler yargısız infazlardı temaları her şeyi istiyoruzda ise fiat işçilerini anlattı yetmişli yıllarda dönemin ruhunu fabrika işgalleri grevler ve eylemlerle hissettiren bu romanında da diğerlerinde de nokta koymadı balestrini onun koymadığı noktalar biraz da okuyucunun koyacaklarıydı belki de hepimizin hikayesini noktalayacak olan herkesin mücadelesiydi

bundan dört yıl önce onüç mayıs ikibinondörtte coğrafyanın en büyük maden katliamlarından birini yaşadık manisanın soma ilçesindeki patlamada üçyüzbir işçi yaşamını yitirdi onlarca yıldır binlerce işçi iş kazası adı altındaki katliamlarda katledildi devletin hukukundan adalet çıkmadı mücadele de kavga da sokaklarda eylemlerde ya da kooperatif girişimlerinde devam etti tıpkı carboniada olduğu gibi tıpkı yıllardır madende yaşamını kazanmaya çalışanların yaptığı gibi

soma katliamından birkaç gün sonra kitabın yazarı nanni balestirini istanbuldaydı kitabından bölümler okudu yaptığı etkinlikte ancak en çok kulaklara kazınanlardan biri şu paragraf oldu

birçok mücadele kaybettik kaybetmeye de devam edeceğiz ama onlardan kazandıklarımız da oldu ve her zaman mücadeleye devam edeceğiz çünkü sonunda kazanması gereken biziz

carboniada bizimle konuşan işçi karşımızda bitmek tükenmek bilmeyen enerjisiyle hızlı hızlı konuşan biri gibidir anlattığı hikayesinde konudan konuya olaydan olaya atlar herhangi bir kronoloji yoktur ama iki taraf vardır bütün kitap boyunca hissedilen bir yerde patronlar faşistler ve devlet diğer yanda ise kiralarını ödeyemeyenler inanmadıkları değerler uğruna savaşlarda katledilenler ve adını sayamayacağımız diğerleri yani hepimiz

biz de bu yazıda balestrini gibi yaptık cümlelerimizi noktalamadık bu yazıyı noktalamak da kitabı okuyup mücadeleyi büyütecek olanlar için olsun

EĞİTİLMEMİŞ RESSAM MİRO

Pınar N

Küçük bir çocukla Miro'nun resimlerini yan yana koyduğunuzda büyük bir çoğunluk aradaki farkı anlamaz. Boyayı ve fırçayı kullanışıyla; fırça yerine bazen parmaklarını kullanışıyla Miro gerçekten de bir çocuktan farksızdır. Bu onun sanata ve resme bakışıyla ilgili olsa da çizdiği resimler aslında en çok Miro'nun yaşama bakışını yansıtır.

Miro 14 yaşında ticaret okulunu bırakarak resim eğitimi almaya başlamıştı. O güne dek hiçbir okula gitmemiş, burada da üç yıl bulunmuştu. Resim üzerine dersler aldığı okulda üç yılın ardından memur olarak çalışmaya başlamışsa da bu yeni hayat Miro'nun hayalindeki gibi değildi. Memurluk yaptığı sürece resme duyduğu özlem ve beklentilerini karşılamayan bir hayatın etkisiyle Miro, yaşamına yön verecek bir buhran dönemine girmişti. Bu dönemde resim akademisine giriş yaparak hem buhran dönemini geride bırakmış hem de büyük bir pişmanlık sonucunda da olsa bugünkü düşüncelerine ulaşmıştı.

Büyük pişmanlığını yaratan esas şey ikinci kere girdiği resim akademisinde ona verilen eğitimdi. Büyük umutlarla girdiği akademiyi yarıda bırakacak ve sonraları resim konusunda eğitim almanın aslında sanatına katkıda bulunmadığını; aksine hayal gücünü kısıtladığını söyleyecekti.

Miro bu kısıtlanmanın yalnızca resim eğitimiyle ilgili değil bütün eğitim biçimleriyle gerçekleştiğini biliyordu. Bu yüzden hayatını herhangi bir eğitim alarak sürdürmedi. Aksine hayalgücünü ve çizdiklerini bireylerin eğitilmesine karşı bir tavır olarak sürdürdü.

Yaşadığı dönemde yapılan bütün resimlerin birbirine benzediğini ve benzerliğin bir tesadüf olmadığını söylüyordu. Oysa çağının büyük ressamlarının bile çocukken çizdiği resimler birbirinden farklı ve özgündü. İşte Miro eğitimle tam da bunun gerçekleştiğini; yani küçük bir bireyin hayal gücünün eğitim ile baltalanarak bakış açısının daraltıldığını ve yetişkin bireylerin yalnızca resim yaparken değil, aynı zamanda yaşarken de onlara dayatılan dar kalıplardan kurtulamadığını düşünüyordu. O yüzden çizdiği resimlerde sürekli bir çocuğun resim çizişindeki içsel dürtüye ulaşmaya çalışıyordu. İlksel dönemlerde insanların nasıl bir dürtüyle sanatı yarattıklarını, dolayısıyla sanatın aslında ne olduğunu düşünüyordu. Taş baskı yöntemiyle, epeyce uğraş isteyen bu yöntemle, çizdikleri Miro'nun ilk döneminde neredeyse küçümseniyordu. Ancak onun resimlerinde çizdiği üç tel saç kadını, uzaktan bakıldığında bir biçime büründüremediğimiz kırmızı renkler güneşi temsil ediyordu. Miro'da bütün sembollerin bir anlamı ve çağrışımı vardı. Özellikle gökyüzü ona özgürlüğü çağrıştırmakta ve bir çok tablosuna hakim olmaktaydı.

Özgürlük, Miro'nun yaşamı için önemli bir kavramdır. 1900'lü yıllarda, İspanya'nın en karışık olduğu yıllarda, Katalonya halkının özgürlük için verdiği mücadeleyi doğrudan desteklemiş ve bu dönemde çizdiği birçok resimde politik vurgularda bulunmuştur.

1900'lerin ortalarına yaklaşıldığında, faşizmin yükseldiği bir süreçte Miro devletin baskısıyla resim çizemez, kendini topluma ifade edemez hale gelmişti. Böylesi bir durumda İspanya'da sanata devam etmesi imkansızdı. Ona göre "Sanatçı yaşadığı döneme duyarsız kalamaz"dı. Bu dönemde çözümü çok sevdiği, kendisi gibi özgürlük yanlısı olan Picasso'nun yanına; Paris'e gitmekte bulmuştu. Picasso da politik sebeplerle İspanya'dan ayrılmak zorunda kalanlardandı. Burada geçirdiği yıllardan sonra Miro, daha fazla doğduğu topraklardan uzak kalamayacağını anlayarak İspanya'ya döndü. Ancak döndüğünde bıraktığından daha çatışmalı ve kanlı bir İspanya onu bekliyordu. Faşist Franco iktidarı İberya bölgesinde özgürlük için kavga edenleri katletmiş, kendisine karşı çıkan her şeyi ve herkesi yok etmeye çalışıyordu.

Her şeye rağmen Miro bu sefer burada kalmaya kararlıydı. 1941'de döndüğü topraklarda, 1936 İberya devrimi umutlarını perçinlemiş, tablolarında yeniden özgürlüğü resmetmeye karar vermişti. Bu dönemde "İspanya'ya Yardım Edin" başlığıyla çizdiği bir tablosunda politik düşüncesini açıkça ortaya koymuştu. Devlete ve topluma duyduğu öfke, tablolarında siyah rengin hakimiyeti olarak yansımıştı. Bir tepki olarak bazen yalnızca basit, siyah bir çizgiyi tabloya işlemekle yetiniyor, bazen daha önce kullanmadığı semboller yaratıyordu. Bu dönemin sonrasında Miro tanınmaya ve tabloları uçuk fiyatlarla satılmaya başlanmıştı. En yakın arkadaşı Picasso ise Paris'te devam ettiği hayatıyla büyük bir üne ondan daha önce sahip olmuştu.

Miro çok geç anlaşılmasının üzüntüsü ve yaşamının sonuna kadar topluma karşı dinmeyecek öfkesiyle resimlerini çizmeyi 1983'e kadar, bazen günlerce atölyesine kapanarak, sürdürdü. 1983 yılında ise yaşamını yitirerek bizlere anlaşılmayı bekleyen sembollerle dolu eserlerini bıraktı.

ROCK MÜZİĞİN POLİTİKASI: RISE AGAINST

Arda T

İlgilenen bir çoğumuzun bildiği gibi rock'n roll müzik kültürü, özellikle 70'li yıllardaki müzik gruplarının etkisiyle sistemin hakim kültürüne karşı alternatif bir alt-kültür oluşturma çabası içinde oldu. Toplumsal değerlere yönelik başkaldırının yayılmasında kullanılabilecek bir araç olarak görüldü. Ancak işin kültürel kısmının ideolojik yönü, birçok istisnasına rağmen kapitalizmin kültürüyle özdeşleşmeye müsaitti.

Özgürlük sınırsız tüketimle, sistemden kopuş ayık halde olmanın reddiyle anılır hale geldi. Hem bu kültürün deformasyona uğrattığı değerleri korumak hem de kendilerinden önceki jenerasyonların yaptığı gibi fikirlerini duyurabilmek için oldukça kullanışlı bir araçtı. Savaşa karşı sloganların binlerce kişinin dilinde dolaştığı, şarkılarla haykırıldığı yılların üzerinden çok geçmemişti.

Punk işte böyle bir ortam içerisinde ortaya çıktı. Sistemin düzenine ayak uyduramayan bireyleri uyutmasına yarayan bir araç olarak değil. Baygınları ayıltmak için kullanılabilecek bir yol olarak gördü müziğini. Punklar sokak çatışmalarına katıldı, mütevazı yaşadı; kadın özgürlüğü, ekolojik yıkım, ırkçılık, savaş ve bunun gibi birçok başlık şarkılarının konularını oluşturdu. "Sex, drugs, rock'n roll"a tepkiyle ortaya çıkan ortaya çıkan Punk'ın içerisinde de sorunlar oluşmaya başladı. Kültürün kendi dinamiklerine dönmesi için çabalayan, şarkılarında toplumsal sorunlara değinen, şiddete, aşırı alkol tüketimine, uyuşturucu ve sigara bağımlılığına karşı kendi değerlerini; dayanışmayı, bağımsız ve özgür üretimi savunan gruplar ortaya çıktı. Kendilerine "Straight Edge" dediler.

OTORİTEYE KARŞI İSYANIN TARAFINDA: RISE AGAINST

1999 yılında kurulan Amerikalı grup Rise Against, hardcore punk tarzında müzik yapıyor. Bugüne kadar "Appeal to Reason", "Endgame", "The Black Market", "Wolves", "The Sufferer & the Witness", "Siren Song of the Counter Culture", "Revolutions per Minute", "The Unraveling", "The Ghost Note Symphonies, Vol. 1", "Transistor Revolt" isminde 10 tane albüm yayınladılar.

Straight Edge akımının ilkelerini benimseyen ve şarkı sözlerinde anarşist bir bakış açısıyla savaşa, kadın ve lgbti+ kimliğine dayalı ayrımcılıklara, ırkçılığa, adaletsizliklere karşı şarkı sözleri ve propagandif klipleriyle The Clash, Minor Threat gibilerinden ödünç aldıkları bu kültürü 2000'li yıllarda yaşatmayı sürdürüyorlar.

Her yıl 12.000 kişi Boko Haram tarafından katlediliyor.

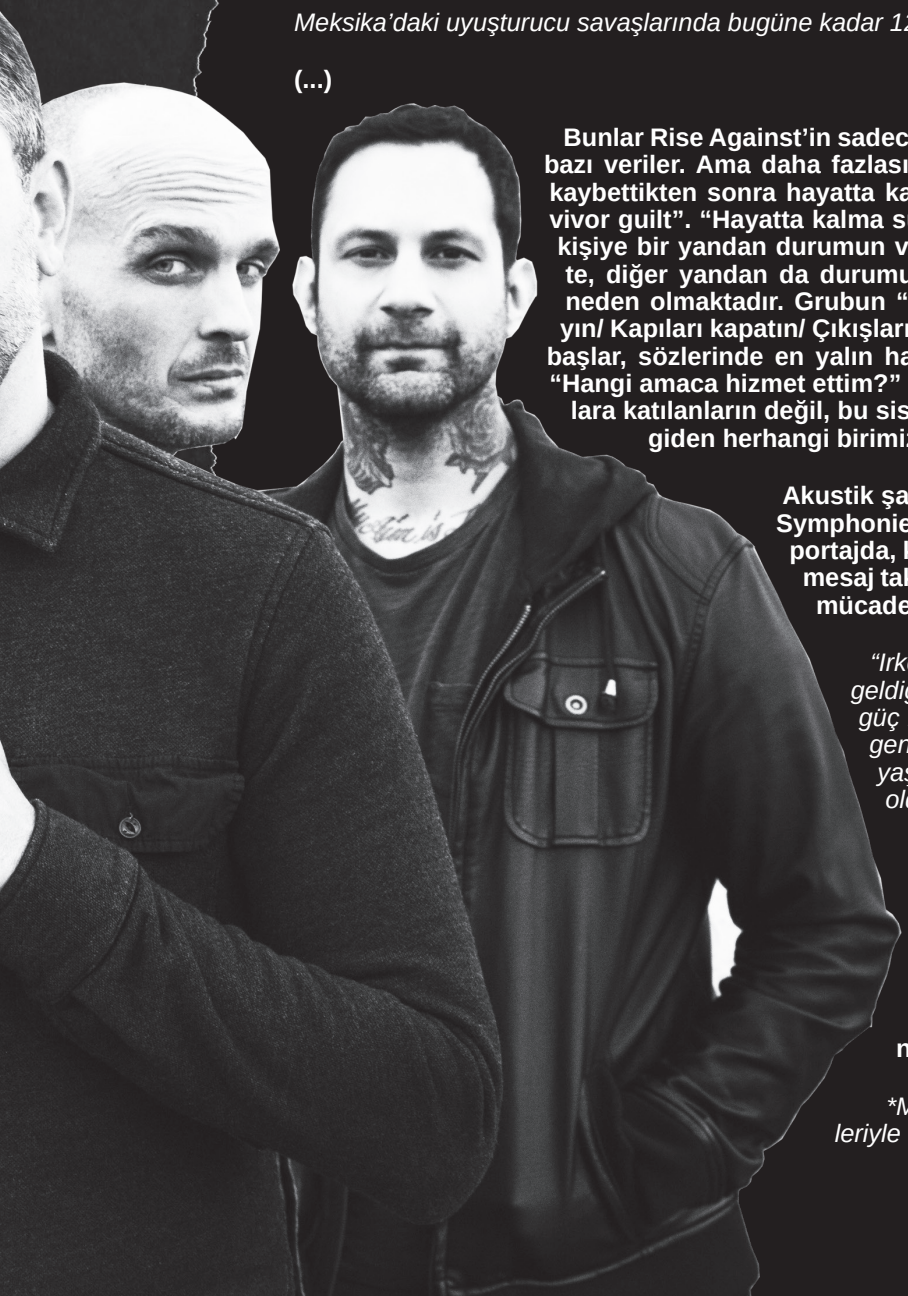
BEN DE SENİN GİBİ BİR İNSANIM AMA YAPACAK DAHA İYİ İŞLERİM VAR OTURUP ESRAR ÇEKMEKTENSE MÜCADELE EDECEĞİM VE ASLA ELDEN AYAKTAN DÜŞMEYECEĞİM BEN STRAİGHT EDGE'İM!*

Her yıl 30.000 fil katlediliyor, 11 yıl içinde soyları tükenecek.

Amerika'da her yıl 5000 genç kayboluyor, ortalama 5 haftada 1 okul taranıyor.

Meksika'daki uyuşturucu savaşlarında bugüne kadar 120.000 insan yaşamını yitirdi.

(...)

Bunlar Rise Against'in sadece tek bir klibinde doğrudan ekrana yansıttığı bazı veriler. Ama daha fazlası var. Savaşa katılan ve sevdikleri insanları kaybettikten sonra hayatta kalanlarda görülen bir sendrom vardır: "Survivor guilt". "Hayatta kalma suçluluğu" diye çevirebileceğimiz bu durum, kişiye bir yandan durumun vehametine ilişkin bir sorumluluk yüklemekte, diğer yandan da durumun içinden çıkamaması nedeniyle bunalıma neden olmaktadır. Grubun "Survival Guilt" isimli şarkısı "Girişleri tıkayın/ Kapıları kapatın/ Çıkışları mühürleyin/ Çünkü bu bir savaş" sözleriyle başlar, sözlerinde en yalın haliyle savaşın şiddetini hissedersiniz. Şarkı "Hangi amaca hizmet ettim?" sözleriyle sona erer. Sadece silahlı çatışmalara katılanların değil, bu sistemi besleyecek bir işte çalışan ya da okula giden herhangi birimizin hissettiğiyle benzer duygulardır bunlar.

Akustik şarkılardan oluşan son albümleri "Ghost Note Symphonies Vol 1" üzerine kendileriyle yapılan bir röportajda, kökeni on yıllar önceye dayanan ama verdiği mesaj takvimleri aşan bu tarza ihtiyaç olduğundan ve mücadelenin gerekliliğinden bahsediyorlar.

"Irkçılık, cinsiyetçilik gibi fikirler onları görmezden geldiğiniz sürece asla yok olup gitmeyecek, daha da güç kazanacaklar. Ancak bizi heyecanlandıran şey, gençlerin hep aynı şeyi söylüyor olması. Herkes yaşadığı dünyanın, içinde olmak istemediği dünya olduğunda hemfikir!"

Rise Against'in hemen her şarkısında toplumun olumsuz gidişatına yönelik bir söz bulabilirsiniz. Mesaj kaygısını, söylenen sözleri anlamasanız da hissedeceğiniz bir şekilde kurgulanmıştır Rise Against'in müziği. Nakaratlar slogan gibidir; otoritelerin, iktidarların zalimliğine karşı öfkenin, isyanın notaları olur.

**Minor Threat'in 1981 yılında yayınladığı, kendileriyle aynı adı taşıyan albümden bir şarkı.*

Sınavlar, sözlüler, yarışlar...
Bencillik, rekabet, yalnızlık...

BAŞLIYOR!

Biz de başlıyoruz!
Bizi birbirimize düşman eden
sınava, bencilliğe, otoriteye
karşı yapacağımız eylemlere...
Birken iki olmaya,
Benden biz olmaya

BAŞLIYORUZ!

LAF

LİSE ANARŞİST FAALİYET

lafisyanda2008
lafisyanda
lafisyanda
www.lafisyanda.org
lafisyanda@gmail.com

OKULDAN KAÇ
"KORKTUĞUN İÇİN KAÇMA!
CESARETİNLE, ÖZGÜRLÜĞÜN İÇİN KAÇ"